STJERNEN

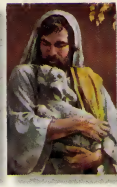
147. ÅRGANG • NUMMER 12 • JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE • DECEMBER 1998

DECEMBER 1998

STJERNEN

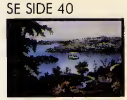
PÅ OMSLAGET:
Forsiden: Simeon tilbeder Kristusbarnet, © Greg Olsen; venligst stillet til rådighed af kunstneren og Mill Pond Press, Inc., Venice i Florida. *Bagsiden: Kristus fremstilles i templet,* af James Jacques Joseph Tissot.

***BØRNESTJERNENS* FORSIDE**
Den gode hyrde, af John Steel. Trykt med tilladelse af Providence Lithograph Company.

ARTIKLER

ISÆR FOR UNGE

SE SIDE 40

BØRNESTJERNEN

SE *BØRNESTJERNEN*, SIDE 2

SE SIDE 16

December 1998. 147. årgang. Nummer 12
STJERNEN 98992 110
Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges officielle tidsskrift på dansk.

Det Første Præsidentskab: Gordon B. Hinckley, Thomas S. Monson, James E. Faust

De Tolvs Kvorum: Boyd K. Packer, L. Tom Perry, David B. Haight, Neal A. Maxwell, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Joseph B. Wirthlin, Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, Henry B. Eyring

Redaktør: Marlin K. Jensen

Vejledere: Jay E. Jensen, John M. Madsen

Curriculum Department:
Adm. direktør: Ronald L. Knighton
Planlægning og redaktionel leder: Richard M. Romney
Grafisk leder: Allan R. Loyborg

Redaktion:
Chefredaktør: Marvin K. Gardner
Redaktør: R. Val Johnson
Assisterende redaktører: David Mitchell
Redaktionsassistent: Jenifer Greenwood
Planlægning: Beth Dayley
Tidsskriftassistent: Konnie Shakespear

Design:
Grafisk leder, tidsskrifter: M. M. Kawasaki
Art Director: Scott Van Kampen
Seniordesigner: Sharri Cook
Designer: Tadd R. Peterson
Produktionsleder: Jane Ann Peters
Produktion: Reginald J. Christensen, Denise Kirby, Jason L. Mumford
Digital Prepress: Jeff Martin

Abonnementsafdeling:
Leder: Kay W. Briggs
Distributionschef: Kris Christensen
Manager: Joyce Hansen

Stjernen: *Redaktør:* Svend Aage Andersen
Kirkenyt: F. Bo Pedersen

Redaktionens adresse:
Translation Division
Borups Allé 128, 1. th, DK-2000 Frederiksberg
Tlf. 38 11 18 50; fax 38 11 18 51

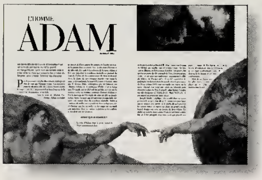
Tegning af abonnement eller adresseændring kan foretages enten ved henvendelse til din stjernerepræsentant eller direkte til Nordisk Servicekontor, Utlandagatan 24, S-412 80 Göteborg. Tlf 0046-3177 88 976. Fax 0046-31 16 55 29. Abonnementsprisen på DKK 85 pr. år (inkl. moms og porto) betales direkte i menigheden under "Andet". Skriv: "Stjernen".

Indsend manuskripter og spørgsmål til International Magazines, 50 East North Temple, Floor 25, Salt Lake City, UT 84150-3223, USA; eller med e-mail til CUR-Liahona-IMag@ldschurch.org

Kirkens internationale tidsskrift udgives månedligt på dansk, engelsk, finsk, fransk, hollandsk, italiensk, japansk, kinesisk, koreansk, portugisisk, norsk, samoansk, spansk, svensk, tongansk og tysk, seks gange om året på indonesisk og thai; kvartalsvis på bulgarsk, cebuano, fijisk, gilbertesisk, islandsk, polsk, rumænsk, russisk, tagalog, tjekkisk, ukrainsk, ungarsk og vietnamesisk.

For readers in the United States and Canada:
December 1998 vol. 147 no. 12. STJERNEN (ISSN 0900-2545) is published monthly by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is $10.00 per year; Canada, $14.00. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice required for change of address. Include address label from a recent issue; changes cannot be made unless both old and new address are included. Send USA and Canadian subscriptions and queries to Salt Lake Distribution Center, Church Magazines, PO Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express) may be taken by phone.

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake Distribution Center, Church Magazines, PO Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368.

EN KVALITETSUDGIVELSE

Jeg vil gerne udtrykke min taknemlighed for kvaliteten af *L'Etoile* (fransk). Jeg har især værdsat årgang 1998. Det bliver stedse flottere med smukke illustrationer og fotografier til de inspirerende artikler.

Tak fordi I atter har taget Spørgsmål og Svar op og for artiklerne »Mennesket Adam« og »Ingen andre guder end mig« i februarnummeret 1998.

Jacques Demeyere,
Mouscron Ward,
Lille Stav i Frankrig

IVRIG LÆSER

Jeg har været en ivrig læser af *Liahona* (spansk) i mange år. Jeg har samlet samtlige numre siden min dåb i 1972. Jeg vil gerne rose jer for et fremragende tidsskrift.

Jeg er også taknemlig for lektionsmaterialet til Det Melkisedekske Præstedømme og Hjælpeforeningen i 1998. Lektionerne den fjerde søndag består af vejledning fra præsident Gordon B. Hinckley og andre af Kirkens ledere. Denne vejledning er bydende nødvendig for at kunne forbedre vores tilværelse.

Carmen T. de Ruscitti,
El Marquéz Ward,
Caracas Stav i Venezuela

EN REJSEKAMMERAT

Liahona (spansk) er en vidunderlig rejsekammerat. Mit arbejde fordrer, at jeg ofte rejser langt, og heldigvis er tidsskriftet med til at gøre rejserne mere behagelige. Jeg glæder mig meget over at læse om mine søskende i andre lande, og det minder mig om, at vi alle er omfattet af vor himmelske Faders kærlighed.

Beatriz Bustamante,
Cuauhtémoc Ward,
Chuviscar Stav, Chihuahua i Mexico

AT DELE GLÆDEN

Liahona (engelsk) er med til at gøre mig glad. Når jeg læser et eksemplar af *Liahona*, bliver jeg straks i bedre humør. Da jeg er det eneste medlem af Kirken på min skole, deler jeg tidsskriftets budskaber med mine klassekammerater og venner.

Mariden Aranas,
Naga Gren,
Talisay Stav i Filippinerne

VEJLEDNING FRA VORES LEVENDE PROFET

Hver gang jeg læser *Liahona* (spansk), fordyber jeg mig i budskaberne fra præsident Hinckley og andre generalautoriteter. Disse budskaber og de øvrige artikler giver mig styrke i svære stunder. Vor himmelske Fader fylder mit liv med velsignelser, og jeg ved, at dette er hans sande kirke.

Ana María Martínez Rollano,
Old Town (Spanske) Gren,
Mount Vernon Stav i Virginia i USA

(Redaktørens bemærkning: *Vi vil gerne opfordre jer til at indsende breve, artikler og historier til os. Sproget er ingen hindring. Husk at skrive dit fulde navn, adresse samt ward og stav. Send breve til International Magazines, 50 East North Temple, Floor 25, Salt Lake City, UT 84150-3223, USA; eller send en e-mail til CUR-Liahona-IMag@ldschurch.org*).

HVAD ER JUL?

Præsident Thomas S. Monson
Førsterådgiver i Det Første Præsidentskab

Det er en pragtfuld årstid, enkel i sin oprindelse, omfattende i sin betydning, med smukke traditioner og skikke, rige minder og en omsorgsfuld ånd. Det vækker de varmeste følelser. Denne glædelige årstid indgyder os alle et vist mål af glæde, som står i direkte forhold til, i hvor høj grad vi har bragt vores sind, følelser og handlinger i harmoni med julens ånd.

Nu er det jul i kirke og hjem,
nu er det jul på gade og vej.
Men du fatter ikke, hvad julen er,
før den blomstrer inde i dig.
Klokker kan kime ud over sneen
og glade julesalmer lyde fra hver mund
Men, ak, hjertet oplever ej glæden,
medmindre julen lever i hjertets grund.

Hvad giver du og jeg til jul i år? Lad os give vor Herre og Frelser taknemlighedens gave ved at efterleve hans lærdomme og følge i hans fodspor.

JULEN ER BØRN

Som ung ældste var jeg blevet kaldt ud til Primarybørnenes Hospital, som lå på North Temple Street i Salt Lake City. Der var børn, som skulle velsignes. Det var jul. Jeg havde aldrig været på et børnehospital før.

TIL VENSTRE: *DE VISE MÆND TILBEDER JESUS*, AF GRIFFETH FOXLEY, GENGIVET MED TILLADELSE FRA PROVIDENCE LITHOGRAPH COMPANY; *TIL HØJRE:* FOTO: WELDEN ANDERSEN

Da vores lille gruppe trådte ind i foyeren, fik vi øje på et smukt pyntet juletræ, som stod med flotte, indpakkede gaver under sine grene.

En følelse af medfølelse vældede op i mig, da jeg fik øje på de små børn, hvoraf mange havde ben eller arme i gips. Nogle var svage og blege.

En lille dreng råbte til os: »Vil I give mig en velsignelse?« Selvfølgelig fik han en velsignelse. Jeg glemmer aldrig det øjeblik, hvor jeg lagde hænderne på den syge, men trofaste drengs uglede hår. Da vi gik, så han mig i øjnene og sagde: »Tak, bror Monson.«

Vi gik videre, men hørte ham så råbe: »Forresten, bror Monson, glædelig jul.« Jeg kunne knap se ham gennem tårerne i mine øjne. Han havde det dejlige skær om sig, som man kun oplever ved juletid. Drengen stolede på sin himmelske Fader. Han anerkendte Guds præstedømme. Hans tro var urokkelig. Jeg følte, at jeg stod på hellig jord.

Hvad var det, der gav den trofaste dreng dette dejlige skær? Det var julens ånd. Hvorfor synes freden mere virkelig på denne årstid end på noget andet tidspunkt? Hvordan kan det være, at flere venner bringes i erindring og flere fjender tilgives ved juletid end på noget andet tidspunkt? Det er julens ånd.

JUL ER MINDER

For et år siden fejrede vi 150 året for pionerernes ankomst til Saltsødalen i 1847. Hvordan var julen det år?

I Mrs. Rebecca Riters dagbog kan vi læse følgende afsnit, som er dateret den 25. december 1847: »Vinteren var kold. Julen kom, og børnene var sultne. Jeg havde bragt en lille sæk hvede med over prærien og gemt den under en stak brænde. Jeg overvejede at koge lidt hvede til den lille. Men så kom jeg i tanker om, at vi skulle bruge hveden til såsæd til foråret, så jeg lod være.«

JULEN ER AT GIVE

Digteren Ralph Waldo Emerson skrev: »Ringe og smykker er ikke gaver, men blot undskyldninger for gaver. Den eneste (sande) gave er en del af dig selv.«[1]

Præsident David O. McKay sagde:

»Man opnår kun sand lykke ved at gøre andre glade. Kort sagt er det den praktiske anvendelse af Frelserens lære om, at man vinder sit liv ved at miste det. Julens ånd er med andre ord den kristne ånd, som får vore hjerter til at gløde af broderkærlighed og venskab og tilskynder os til at tjene andre.

Det er Jesu Kristi evangeliums ånd, som vil give ›fred på jord‹, hvis vi efterlever den, fordi den betyder, at vi opnår Guds velbehag.«[2]

For nogle år siden modtog jeg et anonymt brev fra en rar tandlæge, som udviste broderkærlighed og venlighed. Jeg vil gerne læse det for jer:

»Kære præsident Monson.

Jeg skammer mig lidt over, at jeg ikke har skrevet dig et takkebrev noget før. Sidste december hørte jeg den tale, som du holdt ved julehøjtideligheden. Du talte om en ældre kvinde, som ikke havde råd til at betale for indregistreringen af en bil, hun netop havde købt. Andre trådte til og hjalp hende. Alle de involverede blev dybt rørt af det.

Jeg er tandlæge af profession. Ikke længe efter julehøjtideligheden fortalte min klinikdame mig, at en af hendes veninder ville kigge forbi min klinik. Hun havde problemer med to af sine tænder. Hun kendte kvinden og satte mig ind i hendes situation. Kvinden

ILLUSTRERET AF ROBERT T. BARRETT

»Jeg fornemmede, hvilket stress og pres hun var tynget af, da denne lille venlighed fik hende til at græde af taknemlighed. Det må have været mange år siden, at nogen havde vist hende lidt venlighed.«

døjede med mange problemer. Familiefirmaet, som hun bestyrede, gik dårligt, og familien var tre måneder bagud med lejen. De havde fem børn, hvoraf flere var voksne, men de var alle flyttet hjem igen på grund af personlige problemer. Med en enorm viljestyrke havde hun holdt sammen på familien i nogen tid. Nu havde hun brækket to tænder.

Kvinden mødte frem til sin aftale og fortalte mig, hvad der var galt. Hun spurgte, om hun kunne få lov til at betale regningen i små afdrag. Hun forklarede mig, at familien havde haft økonomiske vanskeligheder og først lige var begyndt at betale af på nogle gamle regninger.

Jeg forsikrede hende om, at jeg stolede på hende. Hun spurgte mig, om jeg ville nøjes med at reparere tænderne en ad gangen. Det gik jeg ind på, og så gik vi i gang.

Men da jeg alligevel havde god tid, ordnede jeg begge tænder, og det var hun taknemlig for. Da jeg var færdig, kom jeg i tanker om din tale, og jeg spurgte, om det ville såre hende, hvis jeg gav hende tandbehandlingen som en julegave, så hun ikke skulle betale. Hun blev meget forbavset. Jeg fornemmede, hvilket stress og pres hun var tynget af, da denne lille venlighed fik hende til at græde af taknemlighed. Det må have været mange år siden, at nogen havde vist hende lidt venlighed. Hun var for bevæget til at kunne sige noget, så hun forlod hurtigt klinikken.

Både min klinikdame og min receptionist var så rørt over hendes reaktion, at de også græd og knap kunne tale. Men jeg følte mig utroligt glad. For det første var jeg glad for, at sådan en lille venlighed kunne glæde en anden så meget. Og for det andet, fordi jeg for første gang

i mit liv oplevede en patient, der græd af glæde og ikke af smerte!

De bedste ønsker.

Med venlig hilsen,

en bror i evangeliet.«

JUL ER OPFYLDELSEN AF PROFETI

Om aftenen før Herrens fødsel, talte han til Nephi og sagde: »Løft hovedet og vær ved godt mod, thi se, tiden er forhånden, og i denne nat skal tegnet gives, og i morgen kommer jeg til verden for at vise verden, at jeg vil opfylde alt det, som jeg har ladet tale ved mine hellige profeters mund.«[3]

Hvad sagde de gamle profeter? Mere end 700 år før Kristi fødsel profeterede Esajas: »Men Herren vil selv give jer et tegn: Se, den unge kvinde skal blive med barn og føde en søn, og hun skal give ham navnet Immanuel.«[4]

På det amerikanske kontinent sagde kong Benjamin: »Thi se, den tid kommer og er ikke langt borte, da Herren den Almægtige ... skal ... bo i et jordisk hylster ... Han skal lide fristelser og legemlige smerter ... Og han skal kaldes Jesus Kristus, Guds Søn, himlens og jordens Fader, som har skabt alle ting fra begyndelsen, og hans moder skal kaldes Maria.«[5]

Så oprandt den nat, hvor hyrderne lå på marken hos deres får, og Herrens engel viste sig for dem og sagde: »Frygt ikke! Se, jeg forkynder jer en stor glæde ... I dag er der født jer en frelser i Davids by; han er Kristus, Herren.«[6]

Hyrderne skyndte sig hen til krybben for at prise Kristus, Herren. Senere kom vise mænd fra Østen til Jerusalem og spurgte: »Hvor er jødernes nyfødte konge? For vi har set hans stjerne gå op og er kommet for at tilbede ham ... Da de så stjernen, var deres glæde meget stor. Og de gik ind i huset og så barnet hos dets mor Maria, og de faldt ned og tilbad det, og de åbnede for deres gemmer og frembar gaver til det, guld, røgelse og myrra.«[7]

Siden da har gavmildhedens ånd fyldt enhver kristens sind, når han eller hun fejrer julen. Vor himmelske Fader gav os sin Søn Jesus Kristus. Den dyrebare Søn gav os sit liv, forsoningen og sejren over graven.

Hvad giver du og jeg til jul i år? Lad os give vor Herre og Frelser taknemlighedens gave ved at efterleve hans lærdomme og følge i hans fodspor. Man sagde om ham, at han »færdedes overalt og gjorde vel.«[8] Når vi gør lige sådan, vil vi finde julens ånd. □

NOTER

1. »Gifts,« fra *The Complete Writings of Ralph Waldo Emerson*, 1929, s. 286.
2. *Gospel Ideals*, 1954, s. 551.
3. 3 Nephi 1:13.
4. Es 7:14.
5. Mosiah 3:5, 7–8.
6. Luk 2:10–11.
7. Matt 2:2, 10–11.
8. ApG 10:38.

FORSLAG TIL SAMTALEEMNER FOR HJEMMELÆRERNE

1. Julen indgyder os alle et vist mål af glæde, som står i direkte forhold til, i hvor høj grad vi har bragt vores sind, følelser og handlinger i harmoni med julens ånd.

2. Julens ånd findes hos børn, i minder, i gavmildhed og ved et studium af den oprindelige begivenhed – beretningen om profetiernes opfyldelse.

3. Lad os i denne juletid give Herren vor taknemligheds-gave ved at efterleve hans lærdomme og følge i hans fodspor.

4. Man sagde om Jesus, at han »færdedes overalt og gjorde vel.« Når vi gør lige sådan, vil vi finde julens ånd.

MORMONOTE

Søg den bedste julegave

I stedet for at lade dig vikle ind i ubetydelige ting i år, skulle du hellere indbyde Frelseren til din julefest. Han er vor himmelske Faders gave til os. (Se Es 9:6).

DETALJE FRA *KRISTUS OG DEN RIGE, UNGE MAND*, AF HEINRICH HOFMANN. FOTO, *HERUNDER*, STEVE BUNDERSON

ET VIDNE OM JESUS K

Stå op og kom hen til mig, så I kan ... vide, at jeg er Israels Gud og hele jordens Gud, som har lidt døden for verdens synder ... og dette gjorde de, den ene efter den anden, indtil de alle var gået frem, og de så med deres egne øjne og følte med deres egne hænder, og nu vidste de med sikkerhed og bar vidnesbyrd derom, at det var ham, om hvem profeterne havde skrevet, at han skulle komme.

Og da alle ... selv havde set det, råbte de alle som med en stemme og sagde: Hosianna! Velsignet være den allerhøjeste Guds navn! (3 Nephi 11:14–17).

Efter Frelserens korsfæstelse og opstandelse så folk på den vestlige halvkugle en mand stige ned fra himlen og hørte en stemme, der sagde: »Se, jeg er Jesus Kristus, om hvem profeterne vidnede, at han skulle komme til verden« (3 Nephi 11:10). Han indbød alle de forsamlede til at komme hen til sig, så de selv kunne få et vidnesbyrd om ham. Han indbyder os alle til at gøre det samme.

På de næste par sider bærer unge fra hele verden deres vidnesbyrd og fortæller, hvordan de har taget imod invitationen til at modtage et vidnesbyrd om Jesus Kristus.

Og den, der kommer til mig med et sønderknust hjerte og en angergiven ånd, vil jeg døbe med ild og med den Helligånd (3 Nephi 9:20).

Og da de alle var døbt og var kommet op af vandet, faldt den Helligånd på dem, og de blev fyldt med den Helligånd og med ild (3 Nephi 19:13).

»Jeg hørte om Kirken fra min veninde Vera, som er 16. Jeg var nysgerrig efter at høre mere om hendes tro, især om hvorfor sidste dages hellige ikke drikker te og kaffe, og om hvor mine venner opholdt sig tre timer hver søndag.

RISTUS

Jeg bad hende om at tage mig med i kirke, og en måned senere blev jeg døbt.

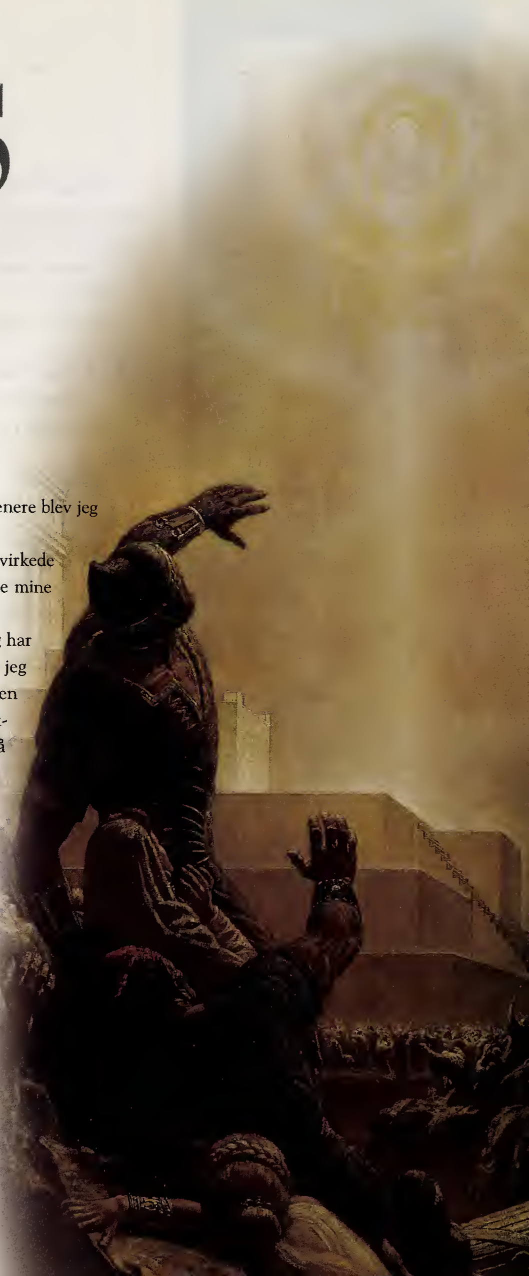
Til at begynde med var der meget, jeg ikke forstod. Alt virkede så underligt og usædvanligt, men jeg blev ved med at stille mine venner og missionærerne spørgsmål.

Nu fire måneder senere tænker jeg over, hvor meget jeg har ændret mig siden min dåb. Den dag, jeg blev døbt, kunne jeg føle Helligånden, men jeg var meget rørt, lidt nervøs, og en smule bange. Nu føler jeg Åndens fredelige, stille påvirkning, og jeg har det, der betyder allermest, nemlig tro på Frelseren.«

Vera Terekhova,
Vasiliostrovskij Gren,
Skt. Petersborg Vest Distrikt, Rusland

»Nogle gange forventer vi bestemte åndelige oplevelser og tror, at vi ikke har et vidnesbyrd, hvis disse oplevelser ikke finder sted.

Da kong Benjamin holdt sin afskedstale, blev folket fyldt af Ånden og oplevede en forandring i hjertet (se Mosiah 5:2). Når vi får et ønske om at ændre os, når vi skelner mellem godt og ondt og vælger det gode, når vi føler os glade og fredfyldte, betyder det, at vi modtager et vidnesbyrd om Jesus Kristus. Vi føler det, som Alma beskrev: ›Jeres forstand begynder at blive oplyst og jeres sind at udvides‹ (Alma 32:34).

ØVERST TIL VENSTRE: HAN LEVER! AF SIMON DEWEY; TIL HØJRE: KRISTUS VISER SIG PÅ DEN VESTLIGE HALVKUGLE, AF ARNOLD FRIBERG

»Vi kan få den slags oplevelser når som helst – under et af vore mange møder i Kirken, eller når vi er sammen med vore kære, eller når vi glæder os over livet. Den fred og kærlighed, som vi føler, stammer fra vor Frelser.«

Alexandra Ramos,
Lido Gren,
Cali Stav, Colombia

Da kom Jesus og stod midt iblandt dem og belærte dem. Og han talte til mængden og befalede dem til atter at knæle ned på jorden …

Og da de alle var faldet på knæ på jorden, befalede han sine disciple, at de skulle bede …

Og Jesus sagde til dem: Bliv ved med at bede, og de holdt ikke op med at bede (3 Nephi 19:15–17, 26).

Vera Terekhova

Alexandra Ramos

Marvin M. Gamboa

Shirley Álvarez Vega

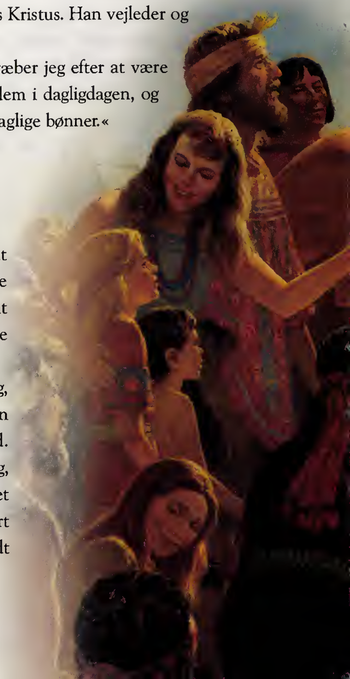
»Det er ikke altid let at være god, især ikke når man møder vanskeligheder. Af og til føler jeg, at mine problemer er uoverkommelige. Men der er altid én, som hjælper mig, og det er Jesus Kristus. Han vejleder og trøster mig altid.

For at udvikle tro på Jesus Kristus stræber jeg efter at være lydig, at studere skrifterne og anvende dem i dagligdagen, og frem for alt sørger jeg for at bede mine daglige bønner.«

Marvin M. Gamboa,
Mapandan Ward,
San Fabian Stav, Filippinerne

»Jeg havde ikke en sikker vished om, at Jesus Kristus eksisterede. Når folk spurgte mig, om jeg troede på Gud, svarede jeg, at det vidste jeg ikke, fordi jeg ikke havde noget rigtigt vidnesbyrd.

En af de ældster, som underviste mig, hjalp mig til at indse, at jeg måtte gøre en indsats for at udvikle stærk tro på Gud. Han sagde: ›Studér skrifterne hver dag, bed og gå i kirke, så vil du modtage et svar.‹ Jeg førte hans råd ud i livet, og snart blev jeg klar over, at min tro voksede lidt efter lidt.

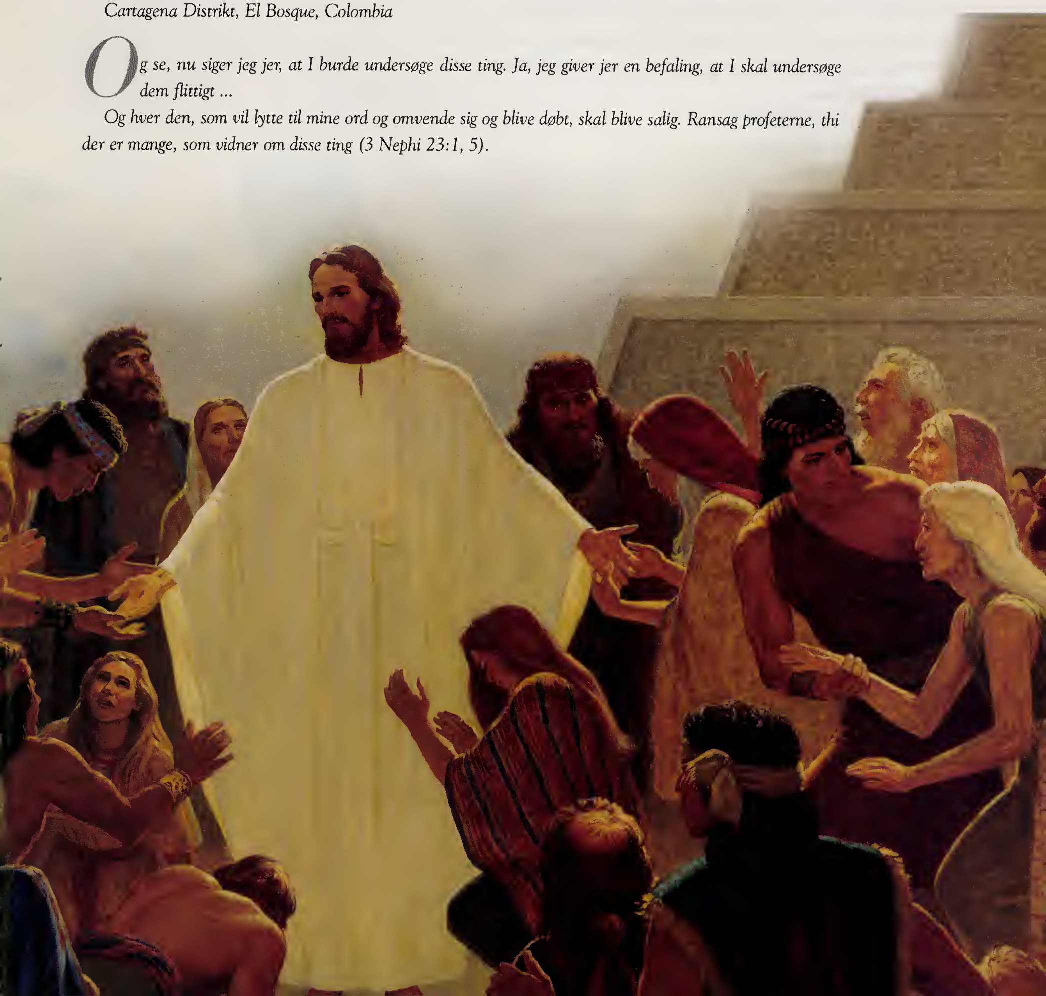
HEROVER TIL VENSTRE: OG HAN HELBREDTE DEM ALLE, AF GARY L. KAPP; TIL HØJRE: SÅ DE KAN VIDE, AF GARY L. KAPP

Mine venner siger, at jeg ikke er den samme mere. De vil have, at jeg skal være, som jeg var før, men det kan jeg ikke. Det har ændret mit liv at blive medlem af Kirken.«

Shirley Álvarez Vega,
El Socorro Gren,
Cartagena Distrikt, El Bosque, Colombia

Og se, nu siger jeg jer, at I burde undersøge disse ting. Ja, jeg giver jer en befaling, at I skal undersøge dem flittigt ...

Og hver den, som vil lytte til mine ord og omvende sig og blive døbt, skal blive salig. Ransag profeterne, thi der er mange, som vidner om disse ting (3 Nephi 23:1, 5).

»Jeg ved, at studium af skrifterne er den bedste måde at lære Herren Jesus Kristus at kende på, og jo mere flittigt vi studerer, desto bedre lærer vi ham at kende. Når jeg har studeret skrifterne, har jeg fået øjnene op for alt det, som Jesus Kristus har gjort for os – og for mig. Og jeg er meget, meget taknemlig for den uendelige kærlighed, som han skænker os, og jeg ved, at jeg ikke har nogen bedre ven og følgesvend. Jeg ved, at jeg er Guds barn. Min himmelske Fader elsker mig, og hvis jeg er værdig, vil han altid være ved min side.«

Jennifer López Gianopoulos,
Gutierrez Zamora Ward,
Papantla Stav, Mexico

»Det år jeg fyldte 17, studerede jeg Mormons Bog i seminar. Jeg havde ikke haft i sinde at deltage i seminar, men jeg blev hurtigt grebet af min lærers undervisning. Lidt efter lidt fik jeg lyst til at læse Mormons Bog, selvom jeg ikke forstod det, jeg læste. Det var svært at holde fast ved min beslutning om at læse den færdig, men Ånden ledte mig til at læse i den hver dag.

Syv måneder senere slog tanken om et bestemt skriftsted mig, og jeg besluttede at bede. De første ord, som jeg henvendte til min himmelske Fader faldt mig ikke let, og jeg var bekymret. Men i løbet af den bøn fyldtes jeg af en varme, der også omsluttede mig, og jeg forstod, at min himmelske Fader lyttede, og at han elskede mig.

Det at læse Mormons Bog var blot begyndelsen til min omvendelse. Siden da har jeg stræbt efter at omvende mig og efterleve evangeliet i hverdagen. Men nu ved jeg, at Jesus Kristus er min vejleder og mit forbillede. Jeg skal bare følge ham og, som han befalede: Gøre ›de ting, som I har set mig gøre‹ (2 Nephi 31:12).«

Nicolas Billings,
Nogent Ward,
Paris Øst Stav, Frankrig

Se, jeg sender jer Elias, profeten, før Herrens store og frygtelige dag kommer. Han skal vende fædrenes hjerte til børnene og børnenes til fædrene, at jeg ikke skal komme og slå jorden med band (3 Nephi 25:5–6).

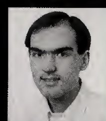
»Da jeg var i templet i Manila, følte jeg fred og ro og en ubeskrivelig glæde fra første færd. Jeg ved, at min himmelske Fader var glad for, at jeg udførte tempelordinanser for mine afdøde slægtninge.

Det at blive døbt for de døde styrkede mit vidnesbyrd om, at Gud virkelig elsker os alle. Og det at tjene i templet viste mig, hvordan jeg skal være stærk under alle forhold. Hvis jeg kommer ud for prøvelser, må jeg selv gøre en indsats, men jeg skal også henvende mig til min himmelske Fader.«

Minda Demis,
La Trinidad 2. Ward,
Baguio Stav, Filippinerne

Jennifer López Gianopoulos

Nicolas Billings

Minda Demis

Corrado Campisi

»Mine forældre underviste mig i kristne principper, og vi læste højt fra Bibelen, men jeg ville ikke gå med dem i kirke. Jeg søgte at fylde min indre tomhed med de store filosoffers værker. Men tomheden forsvandt ikke, før min søster præsenterede mig for missionærerne. Jesu Kristi evangelium nedbrød den mur, som jeg havde bygget op mellem mig selv og Gud. Da hele vores familie var blevet undervist i evangeliet og havde besluttet at blive døbt, forstod jeg, at jeg altid havde gemt på de solide moralske og åndelige principper, som mine forældre havde lært mig. Da jeg åbnede mit hjerte, forstod jeg pludselig, hvad mine forældre havde stræbt efter at lære mig.«

Corrado Campisi,
Alessandria Gren,
Vercelli Distrikt, Italien

Om sit eget vidnesbyrd om Jesus Kristus har præsident Gordon B. Hinckley sagt: »Jeg ved, at ligesom jeg kan bære vidnesbyrd om disse ting, kan I også gøre det, for I har lige så stor ret som jeg til at have et vidnesbyrd om dette guddommelige værk. Og lige så sikkert, som jeg har et vidnesbyrd, kan også I få det, hvis I ikke allerede har det. Hvis I vil læse Herrens ord, hvis I vil overveje Herrens ord, hvis I vil bede angående Herrens ord, hvis I vil tjene i Herrens værk, vil I få en stærk og sikker overbevisning om sandheden af dette, hans værk« (»Inspirerende tanker,« *Stjernen*, november 1998, s. 3).

Denne jul opfordrer vi dig til at fejre Frelserens fødsel ved at følge præsident Hinckleys råd om at modtage, styrke og dele dit vidnesbyrd om Herren. □

TIL VENSTRE: KRISTUS OG BØRN FRA MORMONS BOG, AF DEL PARSON; ØVERST TIL HØJRE: DET ANDET KOMME, AF HARRY ANDERSON

Vi fejrer Frelserens fødsel

Roger A. Hendrix

Nutidig åbenbaring fortæller os, at Kirkens organisation den 6. april 1830 var »et tusind otte hundrede og tredive år efter vor Herres og Frelsers, Jesu Kristi komme i kødet« (L&P 20:1). Trods denne viden fejrer sidste dages hellige alligevel vor Herres og Frelsers komme den 24. december. Hvorfor?

Den enkleste forklaring er, at der ikke er nogen bydende grund til, at Kirkens medlemmer skulle modsætte sig en anerkendt kristen højtid, medmindre Herren forlanger det af os. Der er mindst tre gode grunde til, at vi trygt kan fejre den traditionelle dato.

For det første syntes Joseph Smith at godkende den stigende religiøse betydning af julen. Skønt skoleprotokollerne viser, at sidste dages hellige børn, som boede i Nauvoo tidligt i 1840'erne, gik i skole juledag, var julen begyndt at blive en religiøs højtid.

For eksempel skriver profeten i sin dagbog den 25. december 1843, at han blev vækket klokken et om morgenen af en gruppe, der sang julesalmer. »Den himmelske serenade« fyldte ham »med en herlig fryd,« og han takkede Gud for besøget og »velsignede dem i Herrens navn.«[1] Den aften tog profeten også del i andre festligheder.

For det andet har sidste dages hellige det ikke med at tage yderligtgående standpunkter om emner, som ikke har afgørende betydning for budskabet om genoprettelsen. Det, der har størst betydning, er ens personlige vidnesbyrd om Frelserens guddommelige fødsel og mission, og ens beslutning om at være en hengiven Kristi

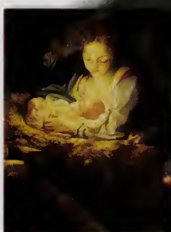
discipel. Med det in mente kan det ikke komme bag på nogen, at da julen antog form af en religiøs højtid sidst i det 18. århundrede, gjorde Kirkens ledere intet forsøg på at fremme den 6. april som en konkurrerende højtid.

For det tredje er det ikke usædvanligt, at en historisk begivenhed fejres på en anden dag end den, hvor den faktisk fandt sted. For eksempel er der få amerikanere, der bekymrer sig om, at deres uafhængighedsdag fejres den 4. juli, hvor man vedtog Uafhængighedserklæringen, i stedet for en måned senere, hvor det færdige dokument blev underskrevet. Det er hensigten, der tæller. Det er selve højtideligholdelsens ånd, der betyder noget, ikke om man fejrer begivenheden på den præcise dato.

Vi finder præcedens for dette synspunkt i L&P 27:2. Herren sagde, at det ikke betød noget, hvad vi anvender til nadveren – bare vi nyder den »dersom jeres eneste øjemed er at gøre det til min ære og ihukomme … mit legeme … og mit blod.« Det er ikke urimeligt at antage, at Herren vil se på samme måde på højtideligholdelsen af hans fødsel.

Ældste Bruce R. McConkie støttede den tanke: »Tilsyneladende blev Kristus født på den dag, der svarer til den 6. april (L&P 20:1), men alligevel tager de hellige del i den gode del af julehøjtideligheden. Julen bliver dermed en ideel mulighed for at forny deres søgen efter Kristi sande Ånd og atter koncentrere sig om den sande lære om hans fødsel som en udødelig Faders Søn.«[2]

Det, der egentlig betyder noget, er, at vi fejrer Frelserens fødsel, og at vi tilbeder ham. Hvis vi modtog åbenbaring om, at vi skulle fejre det på den korrekte dato, ville vi med glæde følge det. Men indtil det sker, ser det ud til, at det er Herren velbehageligt, at vi fejrer den traditionelle kristne jul. □

Det, der har størst betydning, er ens personlige vidnesbyrd om Frelserens guddommelige fødsel og mission, og ens beslutning om at være en hengiven Kristi discipel.

Svarene er ment som en hjælp og vejledning, men er ikke en officiel udtalelse om Kirkens lære.

NOTER

1. *History of the Church*, 6:134.
2. *Mormon Doctrine*, 2. udg., 1966, s. 132–133.

TIL HØJRE: DEN HELLIGE NAT, AF ANTONIO ALLEGRI CORREGGIO, GEMÄLDEGALERIE, DRESDEN, TYSKLAND/A.K.G. BERLIN/SUPERSTOCK

Konfrontationer er ikke en god måde at klare en udfordring på. Det er meget bedre at undervise og forblive »Kristi fredsommelige tilhængere.«

»KRISTI FREDSOMMELIGE TILHÆNGERE«

Præsident Boyd K. Packer
Fungerende præsident for
De Tolv Apostles Kvorum

En tale holdt ved en fireside i Kirkens Uddannelses System på Brigham Young University den 1. februar 1998.

På grund af det emne, som jeg har i sinde at tale om, beder jeg om jeres tro og bønner, når vi nu går videre med mødet.

I sin afskedsprædiken sagde profeten Moroni: »Derfor ønsker jeg at tale til jer, som er i Kirken, som er *Kristi fredsommelige tilhængere,*« og han talte videre om vores »fredelige vandel blandt menneskene.«[1]

Min forberedelse til denne tale har været en stor udfordring. Jeg har besluttet at gøre noget, som jeg sjældent gør, nemlig at fremlægge et budskab, som egentlig er henvendt til nogen, som ikke er til stede iblandt os.

Mit budskab er rettet til dem, der forkynder og skriver og producerer film, som hævder, at Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige ikke er en kristen kirke, og at vi, dens medlemmer, ikke er kristne.

Når jeg bliver stillet over for det spørgsmål, føler jeg mig beklemt, trængt op i en krog og truet. Jeg tror, at I unge mennesker kan besvare det spørgsmål meget bedre, end jeg kan. Jeg har svært ved at svare på det uden at sige, at sådanne mennesker er uvidende og uretfærdige og ude af trit med det kristne broderskabs ånd. Men konfrontationer er ikke måden at imødegå en sådan udfordring på. Det er langt bedre at undervise og forblive »Kristi fredsommelige tilhængere«.

Hvis de hævdede, at vi ikke passede ind i den kristne skabelon, som de har skabt, eller at vi ikke lever op til *deres* definition på en kristen, ville det være meget lettere at argumentere med dem.

Vi behøver ikke at retfærdiggøre det, vi tror på, kun at undervise og forklare. Andre kan antage eller forkaste det, som det passer dem. De har deres handlefrihed.

Det kræver mere end at skrive en definition på, hvad en kristen er, og så forkaste alle, der ikke lever op til det.

Hvis vi virkelig ikke er kristne, så er der en hel del, de må forklare.

For eksempel: Forestil jer, at en eller anden, som aldrig havde hørt om Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, faldt over en af vores salmebøger og spurgte sig selv: »Hvem har

DEN GODE HYRDE, © 1996 GREG OLSEN; VENLIGST UDLÅNT AF KUNSTNEREN OG MILL POND PRESS, INC., VENICE, FLORIDA

mon udgivet den? Hvad tror de på? Hvad er de for nogle mennesker?«

Han vil da opdage, at den er fyldt med salmer og sange, der vidner om Kristus, hvoraf mange anvendes af kristne over hele verden: »Ved tanken om min Frelser kær,« »Min hyrde er Herren« og over 30 andre.

Han ville finde mere end hundrede salmer skrevet af sidste dages hellige, der forkynder Kristus. Disse åndelige salmer belærer om vor Herres og Forløsers tjenestegerning. Vi synger ærbødigt om hans korsfæstelse, hans opstandelse, hans forsoning og hans himmelfart.

Disse salmer er bestemt ikke ikke-kristnes værk. De vidner snarere om et folk, som nærer en dyb hengivenhed og kærlighed til vor Frelser og Forløser og tilbeder ham. Lyt til et par vers fra et par af dem.

Den første, »Jesus vil i herlighed,« som er skrevet af ældste Parley P. Pratt, der var medlem af De Tolv Apostles Kvorum, bliver sunget af Mark Hall, akkompagneret af Herbert Klopfer:

Jesus vil i herlighed
snart til jorden komme ned.
Ydmygt led han uden ord
for at bringe fred på jord.

Som et ydmygt offerlam
man til korset bragte ham.
Nu har Jesus alt fuldbragt,
vist os Himmerigets pragt.

Pint og plaget blev han her,
herliggjort vi snart ham ser.
Vraget af sit folk engang,
æres nu med englesang.[2]

De næste vers fra »Vor Frelser sig til korset gav,« som er skrevet af Eliza R. Snow, en tidligere præsidentinde for Hjælpeforeningen, bliver sunget af Kimberly Hall:

Vor Frelser sig til Korset gav
at efterkomme lovens krav.
Han ofret blev for synd begået ...
vi ved hans død har frelse fået.

Selv om på korset han led død,
ej klage fra hans læber lød;
hans store værk det blev fuldbragt ...
vor Fader der ham gav sin magt.

Nu brød og vand er vidne til,
at Frelseren vi ære vil.
Hans liv og bud vi følge må ...
alt andet let os falder så.[3]

Og til sidst skal vi høre nogle vers fra »Den store visdom kærlighed,« der også er skrevet af Eliza R. Snow, og som bliver sunget af bror og søster Hall:

Den store visdom, kærlighed
i Himlens store råd blev vist,
da Jesus sendtes ned
at lide, dø for os.

Hans blod blev hensynsløst udøst,
sit liv han villigt gav;
og uden synd har han forløst
den brødefulde jord.

Ved strengt at følge lovens bud
vandt Jesus sejren hjem:
»Din vilje ske, ej min, o, Gud«
blev kronen på hans værk.

Han viste vej og gik den selv,
forklared' hvert et skridt
mod lys og liv og himmelhvælv,
hvor Gud personligt bor.[4]

Er det ikke-kristnes ord?

Mere end 50 utroligt smukke lovprisningssalmer bærer klart vidnesbyrd om Herren. De danner baggrunden for en ærbødighedens ånd og en tilbedelse af Herren ved de sidste dages helliges møder.

Hvordan skulle den slags musik og tekst være skrevet af folk, der ikke er kristne? Var det ikke Mesteren selv, der spurgte: »Plukker man druer af tjørn eller figner af tidsler?«[5]

Hvordan vil de forklare den ærbødige hyldest til Herren? Nå, det er deres problem, ikke vores.

En af grundene til, at jeg føler mig udfordret af deres påstand om, at vi ikke er kristne, er, at jeg ikke ved, hvordan jeg skal svare dem uden at

citere fra åbenbaringer og skrifter, som de forkaster.

Medmindre disse kritikere i det mindste forstår, hvorfor vi bekender os til disse åbenbaringer, vil vi aldrig kunne nå til enighed.

Tænk på navnet: Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.

Det er et emne, som Herren har omtalt flere gange. Lyt til denne beretning fra Mormons Bog:

»Og da nu Jesu disciple rejste omkring og prædikede det, som de både havde hørt og set og døbte i Jesu navn, skete det, at de kom sammen og forenede sig i kraftig bøn og faste.

Og Jesus viste sig atter for dem, thi de bad til Faderen i hans navn; og Jesus kom og stod midt iblandt dem og sagde til dem: Hvad vil I, at jeg skal give jer?

Og de sagde til ham: Herre, vi ønsker, at du vil sige os det navn, hvormed vi skal kalde denne kirke; thi der er opstået strid blandt folket angående denne sag.

Og Herren sagde til dem: Sandelig, sandelig siger jeg jer: Hvorfor vil folk strides og kives angående denne sag?

Har de ikke læst skriften, som siger, at de må påtage sig Kristi navn, som er mit navn; thi ved dette navn skal de kaldes på den yderste dag.

Og den, som påtager sig mit navn og holder ud til enden, skal blive salig på den yderste dag.

Derfor *skal I gøre alt, hvad I gør, i mit navn*; derfor skal I kalde kirken ved mit navn, og I skal påkalde Faderen i mit navn, så han kan velsigne kirken for min skyld.

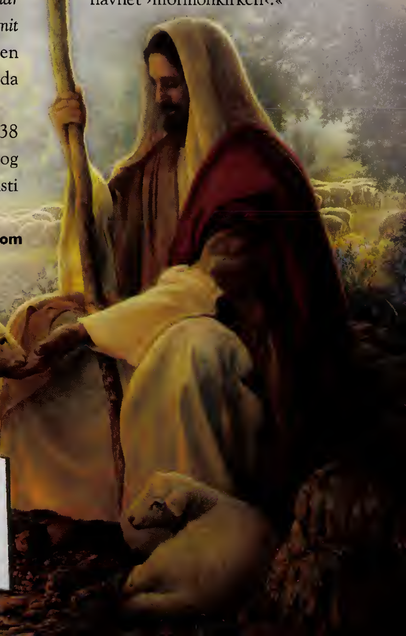
Og hvordan kan det være min kirke, når den ikke kaldes ved mit navn? Thi, dersom en kirke kaldes ved Moses's navn, da er det Moses's kirke; eller når den kaldes efter noget andet menneskes navn, da er den det menneskes kirke; men dersom den kaldes ved mit navn, så er den min kirke, hvis den er bygget på mit evangelium.

Sandelig siger jeg jer, at I er bygget på mit evangelium; derfor *skal I, når I giver noget et navn, kalde det ved mit navn*; når I derfor påkalder Faderen for kirken, og det sker i mit navn, da vil Faderen bønhøre jer.«[6]

I en åbenbaring givet i 1838 talte Herren til »alle ældste og medlemmer af min kirke, Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, som er spredt over hele verden,« og sagde: »Thi således skal min kirke kaldes i de sidste dage, nemlig Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.«[7]

Andre kalder os mormoner. Det generer ikke mig, at de titulerer os sådan. Men af og til har vi selv en tendens til at sige »mormonkirken«. Det tror jeg ikke er klogt af os.

Det Første Præsidentskab har bedt os om at »erindre os, at dette er Jesu Kristi Kirke; påpeg det i jeres samtaler med andre ... Vi føler, at nogle kan blive forvirret af den lidt for hyppige anvendelse af navnet ›mormonkirken‹.«[8]

Vi synger ærbødigt om Kristi visdom og kærlighed, ligesom Mark og Kimberly Hall gjorde, *herunder*, da de sang som en del af præsident Packers tale.

Vore skrifter vrimler med henvisninger til Kristi hellige titler og evige virke.

Vi adlyder befalingen om, at »gøre alt, hvad I gør, i mit navn.«[9] Alle de bønner, vi beder, beder vi i hans navn. Alle ordinanser udføres i hans navn. Enhver dåb, bekræftelse, velsignelse, ordination, enhver tale, ethvert vidnesbyrd afsluttes med påkaldelsen af hans hellige navn. Det er i hans navn, at vi helbreder de syge og udfører andre mirakler, som vi ikke kan omtale.

Under nadveren påtager vi os Kristi navn. Vi indgår pagt om at erindre ham og holde hans bud. Han er til stede i alt, hvad vi tror på.

For en del år siden tog søster Packer og jeg til Oxford-universitetet. Vi søgte efter nogle optegnelser om tiptiptiptiptiptipoldefar John Packer. Dr. Poppelwell, der var rektor for Christ's College ved Oxford, var så venlig at bede arkivaren ved Christ College om at finde optegnelsen frem. Under året 1583 fandt vi min forfader navn: John Packer.

Det følgende år vendte vi tilbage til Oxford med et smukt indbundet sæt standardværker som en gave til biblioteket på Christ's College. Det var en lidt pinagtig situation for Christ's Colleges rektor dr. Poppelwell. Måske troede han, at vi ikke var rigtige kristne. Derfor bad han skolens præst om at tage imod bøgerne.

Inden jeg rakte præsten bøgerne, slog jeg op i »Guide til skrifterne« og viste ham henvisningerne til et enkelt emne: 18 sider med lille skrift og enkelt linjeafstand, som opregnede henvisninger til emnet Jesus Kristus. Det er den mest omfattende samling skriftstedshenvisninger til emnet Jesus Kristus, som nogensinde i historien har været samlet, vidnesbyrd fra Det Gamle og Det Nye Testamente, Mormons Bog, Lære og Pagter og Den Kostelige Perle.

Uanset hvordan man følger henvisningerne, forklarede jeg ham, fra side til side, op og ned, fra bog til bog, fra emne til emne, vil man erfare, at de udgør et sammenhængende, harmonisk vidnesbyrd om vor Herre Jesu Kristi guddommelige mission, hans fødsel, hans liv, hans lærdomme, hans korsfæstelse, hans opstandelse og hans forsoning.

Stemningen ændrede sig, og vi blev høfligt vist omkring og fik lov til at se en ny udgravning af nogle vægmalerier, der stammede fra romertiden.

Blandt de henvisninger, som står opført i »Guide til skrifterne«, er en fra Mormons Bog, Endnu et vidne om Jesus Kristus:

»Vi prædiker Kristus, vi profeterer om Kristus, og vi skriver i overensstemmelse med vore profetier, for at vore børn kan vide, til hvilken kilde, de kan se hen for at få forladelse for deres synder.«[10]

Kristus dominerer det vidne, side efter side. Han omtales i 3.925 vers, mere end halvdelen af bogens 6.607 vers. Det begynder allerede på titelbladet, hvor hensigten med bogen beskrives, som »at overbevise jøder og ikke-jøder om, at Jesus er Kristus, den evige Gud.« Han omtales som Guds Søn, verdens Forløser, Faderens Enbårne og næsten hundrede andre titler. I de sidste ord af den sidste sætningen af det sidste vers, nemlig vers nummer 6.607, omtales Frelseren som »den store Jehova … den evige dommer.«[11]

Ét er at sige, at vi ikke lige er deres type kristne, men det er noget helt andet at sige, at vi slet ikke er kristne.

Der er visse lærdomme, som til stadighed vil blive misforstået og

KRISTUS STILLER STORMEN, AF ROBERT T. BARRETT

forurolige vore kritikere. Et par af dem er:

■ Den åbenbarede udtalelse om, at Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige er »den eneste sande og levende kirke på hele jordens overflade.«[12]

■ Hellige skrifter ud over Bibelen, så som Mormons Bog, Lære og Pagter og Den Kostelige Perle.

■ Fortsat åbenbaring gennem apostle og profeter.

■ Læren om Guddommen. Faderen, Sønnen og Helligånden er tre særskilte personer, og »Faderen har et legeme af kød og ben, ligeså følbart som et menneskes.«[13]

■ Vi er Guds bogstavelige åndebørn og har derfor mulighed for at blive, som han er.

■ Ægteskaber kan fortsætte efter dette liv, og familier kan være sammen for evigt.

■ Og så selvfølgelig, at vi ikke er frelst ved nåde alene, men frelst »trods alt, hvad vi formår at gøre.«[14]

Man behøver ikke at kende svarene på alle disse spørgsmål for at modtage et vidnesbyrd fra Ånden, blive medlem af Kirken og forblive trofast. Der findes en kundskab, som overgår rationelle forklaringer, hellig kundskab, som fører til omvendelse.

Skønt vi kan finde svar, vil de dog ikke være tilfredsstillende for dem, der ikke godtager fortsat åbenbaring. At skændes om eller diskutere hellige emner formørker ofte mere end det oplyser.

Der findes noget, som jeg kalder forudsætningsprincippet. Det princip anvendes i skolerne. Uden et grundlæggende kursus i kemi, vil vi ikke kunne forstå videregående kemi, hvis vi da overhovedet nogensinde kommer til at forstå det. Det skyldes ikke, at vi ikke er intelligente nok til at forstå det, men snarere at der ikke er blevet skabt et ordentligt grundlag.

Paulus sagde nøjagtig det samme til korintherne: »For hvem ved, hvad der bor i mennesket, undtagen menneskets ånd? Således ved heller ingen anden end Guds ånd, hvad der bor i Gud.

Vi har ikke fået verdens ånd, men Ånden fra Gud, for at vi skal vide, hvad Gud i sin nåde har givet os.

Og om dette taler vi ikke med ord, som menneskelig visdom har lært os, men med ord, som Ånden har lært os, og vi tolker det åndelige for åndelige.

Et sjæleligt menneske tager ikke imod det, der kommer fra Guds ånd; det er en dårskab for et sådant menneske, og det kan ikke fatte det, for det bedømmes kun efter Åndens målestok.«[15]

Jeg går ud fra, at andre undrer sig over, hvordan vi kan omvende så mange mennesker, eller hvorfor folk bliver i Kirken, når der er så mange spørgsmål, som vi ikke kan besvare til alles fulde tilfredshed.

Vore kritikeres tro, der bygger på Bibelen, siger, at mennesket er frelst ved nåde alene. Det synes jo meget lettere.

Vores holdning, der også bygger på Bibelen, men underbygges af andre skrifter, siger, at vi er frelst af nåde »trods alt, hvad vi formår at gøre,«[16] og vi er ved adfærd og pagt ansvarlige for at efterleve evangeliets standarder.

Vi er enige med Jakob i, at »troen: i sig selv, uden gerninger, er … død,« og vi siger til alle dem, der kommer med sådanne beskyldninger: »Vis mig da din tro uden gerninger, så skal jeg med mine gerninger vise dig min tro.«[17]

Støttet af pagter og ordinanser overholder sidste dages hellige fasteloven, betaler tiende og offerydelser og sender deres børn på mission. »Thi vi arbejder flittigt med at skrive for at få vore børn og vore brødre *til at tro på Kristus* og blive forsonet med Gud; thi vi ved, at trods alt hvad vi formår at gøre, så er det dog af nåde, vi er frelst.«[18]

Efterhånden som omvendte modnes åndeligt, opnår de belæg for »det håb, som er i (dem).«[19] Evangeliet bliver ligeså tilfredsstillende for forstanden, som det er lindrende for hjertet. Vi bruger hele vores liv på at lære mere om Gud.

Et efter et bliver de vanskelige spørgsmål til vidnesbyrd.

»Vi kræver ret til at dyrke den almægtige Gud i overensstemmelse med vor egen samvittigheds bud og indrømmer alle mennesker den samme ret, lad dem tilbede hvorledes, hvor eller hvad de vil.«[20]

En lille advarsel til dem, der med overlæg drager os i miskredit: De gør klogt i at huske, hvad Gamaliel sagde til sine farisæiske fæller, da de havde pågrebet apostlene:

»Men så rejste en lovlærer sig i Rådet, en farisæer, der hed Gamaliel, og som var anset af hele folket. Han befalede, at mændene skulle føres udenfor et øjeblik.

Så sagde han til de andre: ›Israelitter! Tag jer i agt for, hvad I er ved at gøre ved disse mænd.

For før vores tid optrådte Theudas og påstod, at han var noget. Han fik tilslutning fra omkring fire hundrede mand, men han blev dræbt, og alle, der havde fulgt ham, blev spredt og blev til ingenting.

Efter ham optrådte Judas fra Galilæa i folketællingens dage, og han fik folk til at følge sig og gøre oprør; men han omkom også, og alle de, der havde fulgt ham, blev spredt for alle vinde.

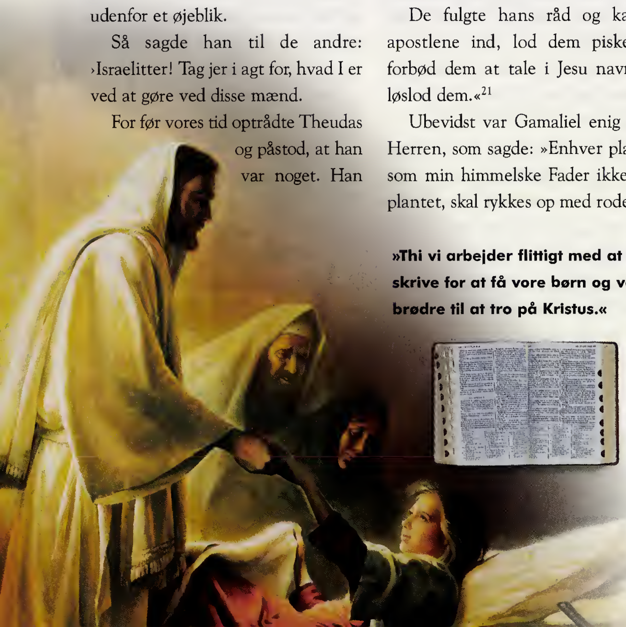
I denne sag siger jeg jer: Hold jer fra disse mennesker og lad dem gå! For hvis dette er menneskers vilje eller værk, falder det fra hinanden,

men er det fra Gud, kan I ikke fælde dem; kom ikke til at stå som mennesker, der kæmper mod Gud.‹

De fulgte hans råd og kaldte apostlene ind, lod dem piske og forbød dem at tale i Jesu navn og løslod dem.«[21]

Ubevidst var Gamaliel enig med Herren, som sagde: »Enhver plante, som min himmelske Fader ikke har plantet, skal rykkes op med rode.«[22]

»Thi vi arbejder flittigt med at skrive for at få vore børn og vore brødre til at tro på Kristus.«

Og jeg kan godt fortælle jer, at der er ikke tale om, at Kirken mister sin kraft.

Atter er problemet deres, ikke vores. Vi ved, hvem vi tilbeder, og hvad vi tilbeder og i hvis navn, vi gør det. De vil måske hævde, at vi tror, som vi gør, fordi vi er opdraget på den måde fra små. Skønt det gælder for mange af os, gælder det dog ikke for størstedelen. To tredjedele af os er omvendte, som er kommet ind i Kirken gennem dåb ved nedsænkning til syndernes forladelse og håndspålæggelse for Helligåndsgaven.

Ethvert medlem af Kirken, om de så er født i Kirken eller omvendt, skal opnå et personligt vidnesbyrd.

Skønt vi skal optræde fredeligt, behøver vi ikke at finde os i urimelige anklager og uretfærdig forfølgelse.

»Thi Herren havde sagt til (nephiterne) og ligeledes til deres fædre, at såfremt de var uskyldige i den første og den anden overtrædelse, skulle de ikke lade sig dræbe af deres fjender.«[23]

Hvis vore fjender slutter sig sammen for at gå imod os – for at hindre vores værk (og det er sket før) – vil der være folk iblandt dem, som vil sige: »Vi burde ikke gøre det her. Det føles forkert. Det vi gør, er ikke rigtigt.« Og så sikkert, som vi forbliver »Kristi fredsommelige tilhængere«, vil der opstå splittelse blandt dem, og de vil til sidst afvæbne og svække sig selv.

KRISTUS OPVÆKKER JAIRUS' DATTER, © GREG OLSEN

De kunne lære af det gamle spanske ordsprog: *Les salió el tiro por la culata*, der betyder: »Kuglen kom ud i den gale ende af kanonen.«

Skønt vi bringer Kristi evangelium ud til alle mennesker, så går vi ikke imod andre kirker. Hvis I træffer nogen, der udfordrer jeres ret til at kalde jer kristne, så lad være at skændes med dem. Undervis dem i al fredsommelighed. Vi skal forblive ydmyge og fredsommelige tilhængere af Kristus, for han har lovet: »Jeg vil føre jeres krige.«[24]

Det er forbløffende, at Herren kan lede Kirken uden et professionelt præsteskab. I en tidlig åbenbaring befalede han, »at enhver måtte kunne tale i Guds navn, han, som er verdens Frelser,

så at tro må tiltage på jorden,

og min evige pagt oprettes,

så mit evangeliums fylde må forkyndes gennem de svage og ringe til jordens yderste grænser.«[25]

Nogle af os vil måske undre sig over, hvorfor i alverden vi bliver kaldt ukristelige. Men det er altså vores lod. Profeterne har fortalt os, at vi må regne med forfølgelse. Sådan har det altid været.

Det er ikke en let kirke at tilhøre. Evangeliet kræver hengivenhed og ofre. Det er ikke en let kirke at lede. Ifølge præstedømmets mønster kaldes mænd og kvinder fra alle samfundslag til at undervise, lede og tjene. Vi har medlemmer med forskellige grader af evangelisk kundskab, lederevner, talenter og vidnesbyrd. Vi lærer at være tålmodige med hinanden.

Eliza R. Snow skrev »Tænk ej, når til Zion I drage.«

Tænk ej, når til Zion I drage,
at prøven er endt og forbi
at glæden I ene skal smage
og straks blive frelste og fri!
Nej, guldet må lutres i ilden
og vi vore prøver bestå;
vi dér kun vil nærme os kilden
og frelses, når målet vi nå.

Tænk ej, at alene de fromme
og vise er samlede dér
at fristeren aldrig vil komme
i Zion de hellige nær!
Nej, dårlige ses blandt de vise,
og klinten blandt hveden end gror,
når himmelens Herre vil vise
hvem værdigen Zion bebor.

Tænk ej, jeres gerning har ende,
og Zion er dovenskabens hjem,
at Gud sine gaver vil sende
til dem, som ej selv stræbe frem!
Nej, der kun velsignelsen vindes
ved mod og utrættelig id;
hvad nu hos de hellige findes,
er frugten af virke og flid.[26]

Med Åndens trøst gør vi vores bedste og holder fredeligt ud.

For nogle år siden blev jeg bedt om at tale til studerende og lærere ved Harvard University. Jeg håbede selvfølgelig, at de ville tage imod evangeliets budskab, og at vores møde ville ende med enighed i synspunkterne. Men da jeg aftenen før bad, følte jeg meget stærkt, at den bøn ikke ville blive indfriet.

Jeg besluttede, at ligegyldig hvor uhyrlig mine tilhørere ville mene, at beretningen om engle, guldplader og genoprettelsen var, så ville jeg forkynde sandheden med stille overbevisning, for jeg har et vidnesbyrd om sandheden. Hvis nogen skulle gå rystede og foruroliget fra mødet, så ville det ikke være *mig*. Lad *dem* blive foruroliget, hvis de ville.

Det gik, som Ånden havde forudsagt. Nogle i forsamlingen rystede på hovedet af forbavselse over, at nogen kunne tro på sådan noget. Men jeg følte kun fred. Jeg havde forkyndt sandheden, og de kunne antage den eller forkaste den, som det passede dem.

Der er altid det håb, og det er ofte sandt, at der i enhver gruppe er ét menneske, som har et åbent sind og måske vil tænke den enkle tanke: »Kunne dette mon være sandt?« Hvis den tanke kombineres med oprigtig bøn, så vil endnu en sjæl træde ind i sin private hellige lund og finde svaret på spørgsmålet:

»Hvilken af alle kirkerne er den rette, og hvilken skal jeg tilslutte mig?«

Jo ældre og mere erfaren jeg bliver, desto *mindre* bekymrer jeg mig om, hvorvidt andre er enige med os. Jeg bliver *mere* optaget af, om de nu forstår os. Hvis de har forstået det, har de deres handlefrihed og kan antage eller forkaste evangeliet, som det passer dem.

Det er ikke let for os at forsvare en holdning, der generer så mange mennesker. Men, brødre og søstre, I må aldrig skamme jer over Jesu Kristi evangelium. I skal aldrig undskylde evangeliets hellige ordinanser. Føl jer aldrig utilstrækkelige eller urolige, fordi I ikke kan forklare dem til alles tilfredshed. Føl jer ikke utilpas eller bekymrede, fordi I ikke kan give udtryk for andet end jeres overbevisning.

I kan være sikker på, at hvis I vil forklare det, I ved, og vidne om det, som I føler, kan I så et frø, der vil vokse op og blive et blomstrende vidnesbyrd om Jesu Kristi evangelium.

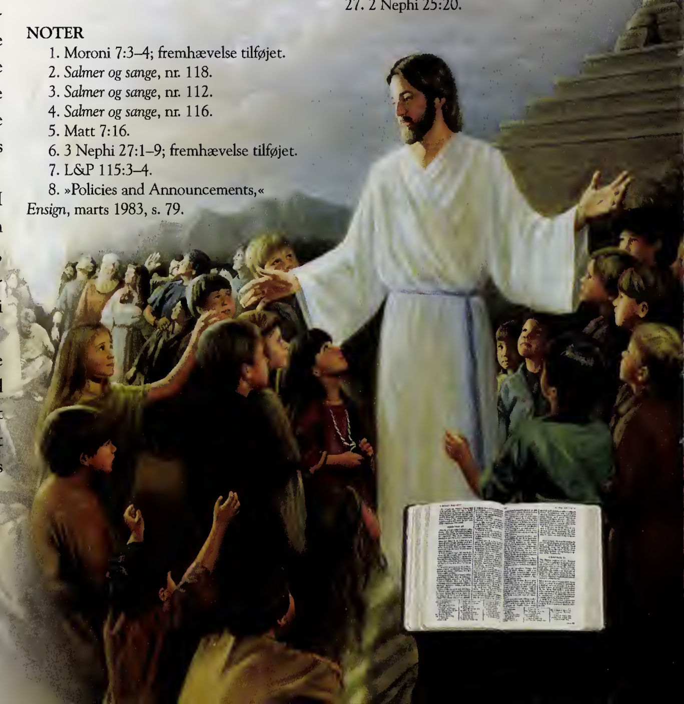
»Jeg siger jer, at så vist som disse ting er sande og så vist, som Gud lever, er der intet andet navn givet under himlen, hvorved mennesket kan blive frelst, uden navnet Jesus Kristus, om hvem jeg har talt.«[27]

Som en af De Tolv bærer jeg vidnesbyrd om Herren Jesus Kristus. Han lever. Han er vores Forløser og vores Frelser. Han præsiderer over denne Kirke. Han er ikke fremmed for sine tjenere her, og mens vi trygt giver os fremtiden i møde, er hans Ånd med os.

Jeg nedkalder hans velsignelser over jer, vores unge, at I må have jeres meningers mod, og at jeres vidnesbyrd, om de så blot er små frø, vil vokse op og bære frugt til evigt liv. Jeg bærer vidnesbyrd om ham i Jesu Kristi navn. Amen. □

NOTER

1. Moroni 7:3–4; fremhævelse tilføjet.
2. *Salmer og sange*, nr. 118.
3. *Salmer og sange*, nr. 112.
4. *Salmer og sange*, nr. 116.
5. Matt 7:16.
6. 3 Nephi 27:1–9; fremhævelse tilføjet.
7. L&P 115:3–4.
8. »Policies and Announcements,« *Ensign*, marts 1983, s. 79.
9. 3 Nephi 27:7.
10. 2 Nephi 25:26.
11. Moroni 10:34; se også Susan Ward Easton, »Names of Christ in the Book of Mormon,« *Ensign*, juli 1978, s. 60–61.
12. L&P 1:30.
13. L&P 130:22.
14. 2 Nephi 25:23.
15. 1 Kor 2:11–14.
16. 2 Nephi 25:23.
17. Jak 2:17–18.
18. 2 Nephi 25:23; fremhævelse tilføjet.
19. 1 Pet 3:15.
20. 11. trosartikel.
21. ApG 5:34–40.
22. Matt 15:13.
23. Alma 43:46.
24. L&P 105:14.
25. L&P 1:20–23.
26. *SDH Sange*, nr. 182.
27. 2 Nephi 25:20.

Vidnesbyrd om Kristus dominerer Mormons Bog, et vidnesbyrd om, at han taler til Guds børn i alle tidsaldre.

STJERNEN 1998 INDEKS

Dette indeks er opdelt i tre kategorier:

Et emneindeks, et forfatterindeks og et artikelindeks.

B = Børnestjernen

Stjernen er en af udgaverne på forskellige sprog af International Magazine, der udgives af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Tidsskriftet udgives månedligt på dansk, engelsk, finsk, fransk, hollandsk, italiensk, japansk, kinesisk, koreansk, portugisisk, norsk, samoansk, spansk, svensk, tongansk og tysk, seks gange om året (januar, april, juni, juli, oktober og december) på indonesisk og thai; kvartalsvis (januar, april, juli og oktober) på bulgarsk, fijisk, russisk, tjekkisk, ukrainsk og ungarsk; to gange om året (april og oktober) på kiribati, polsk, rumænsk og vietnamesisk; en gang (april) på islandsk og tagalog samt en gang (oktober) på cebuano. Flere sprogudgaver er planlagt i 1999. Abonnement eller enkelte numre af enhver af disse udgaver på forskellige sprog kan erhverves gennem det lokale distributionscenter.

EMNEINDEKS

H

I

J

N

O

P

R

S

T

BØRNESTJERNEN

STJERNEN

147. ÅRGANG • JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE • DECEMBER 1998

»FRED PÅ JORD«

Et julebudskab fra Det Første Præsidentskab til verdens børn

I løbet af denne dejlige juletid hører vi ofte vendingen »fred på jord,« som minder os om det budskab, som den himmelske hærskare overbragte de ydmyge hyrder ved Frelserens fødsel i Betlehem (se Luk 2:13–14).

Det storslåede fredsbudskab, som englen forkyndte den nat for længe siden, er det budskab, som vi forkynder i denne juletid. »Fred på jord« kan komme til hver enkelt af os takket være Jesus Kristus og hans kærlighed til os.

Vi opnår fred, når vi følger Frelseren ved at være venlige mod andre, adlyde vores forældre, bede hver dag, læse i skrifterne og stræbe efter at være mere som Jesus i tanker, ord og gerninger.

Og ligesom Frelseren stillede stormen på Galilæa Sø med ordene »Ti stille, hold inde!« (Mark 4:37–39), kan han også berolige vore hjerter og give os fred, når vi stoler på ham og gør, hvad han beder os om.

I denne juletid bærer vi vidnesbyrd om Jesus Kristus som verdens Frelser. Vi vidner om, at vi gennem ham kan opnå den fred, som blev forkyndt ved hans fødsel. Må hans fred findes i jeres hjerter og i jeres hjem i denne jul. □

FOTO: STEVE BUNDERSON; ELEKTRONISK BILLEDBEHANDLING: STEVE CHAMBERLAIN

DEN DAG, HVOR DER

Mabel Jones Gabbott

ET JULESTYKKE OM ZARAHEMLAS FOLK

PERSONERNE:

Jesu Kristi stemme

Nephi

Kor

Børn der skal oplæse profetierne i indledningen, fremvise billeder (fra kirkebygningens bibliotek) og spille mænd og kvinder, der taler sammen.

INDLEDNING

(Koret synger »Hvem er det barn?«, Børnestjernen, *december 1991 s. 5).*

Det første barn (som fremviser et billede af Esajas profeti): Længe før Jesus Kristus blev født i Betlehem, så profeten Esajas ham i et syn. Esajas skrev: »For et barn er os født, en søn er givet os« (Es 9:5).

Andet barn (fremviser et billede af lamaniten Samuel): Kort før Jesus Kristus blev født, profeterede lamaniten Samuel for de ugudelige nephiter, at tiden for Herrens fødsel var nær. Samuel sagde: »Natten før han kommer, (skal der ikke) være mørke, og det skal se ud for folk, som om det var dag« (Helaman 14:3).

Tredje barn (fremviser et billede af Kristi fødsel): I Zarahemla var Nephi klar over, at dagen for Jesu fødsel nærmede sig. Han og andre retfærdige mennesker begyndte at se frem til den dag og nat og dag uden mørke.

(Koret synger »Samuel fortæller om Jesusbarnet,« Børnestjernen, *december 1992, s. 7).*

FØRSTE SCENE

(Kvinderne sidder i en stue i Zarahemla og syr og snakker).

Første kvinde (åbner døren og byder velkommen): Kom indenfor, Sara. Så er vi her alle sammen. Det var godt, du kunne komme.

Anden kvinde: Vi er så glade for, at du foreslog, at vi kvinder i Zarahemla skulle faste og bede sammen.

LAMANITEN SAMUEL PROFETERER, AF ARNOLD FRIBERG; FOTO: STEVE BUNDERSON OG CRAIG DIMOND

IKKE VAR NOGEN NAT

Første kvinde: Ja, og det skønt der hver dag sker mange store tegn og mirakler.

Tredje kvinde: Det vil styrke os at samles her for at faste og bede.

Første kvinde: Så er vi parat. Sara, vil du lede os i bøn om tro og mod? *(Alle knæler).*

Tredje kvinde: Ja, det er sandelige svære tider.

Fjerde kvinde: De ikke-troende håner os overalt og siger, at vi er dumme, fordi vi tror på, at Samuels tegn vil komme.

Første kvinde: Ja, de ler og spørger, hvordan solen kan gå ned uden at det bliver mørkt.

Fjerde kvinde: De siger, at vores tro er forgæves.

Tredje kvinde: Det er trist, men nogle af vore kære bliver ledt væk fra sandheden.

ANDEN SCENE

(Nephi taler til nogle mænd, som er forsamlet udenfor).

Første mand (kommer løbende): Har du hørt det, Nephi?

Nephi: Ja, vi står netop og taler om det.

Anden mand: De ugudelige har sat en dato, hvor alle dem, der tror på Samuels profeti, skal slås ihjel.

Tredje mand: Medmindre Samuels profeti går i opfyldelse.

Anden mand: Vi må beskytte vores kvinder og børn.

Tredje mand: Nogle af kvinderne faster og beder hjemme hos os i dag.

Fjerde mand: Men mange af vores sønner er blevet lokket på vildspor.

Nephi: De ikke-troendes ugudelighed gør mig meget ked af det. Gå nu hjem til jeres familier. Kald dem sammen og bliv hos dem. Jeg vil bede til Herren for mit folk. *(Nephi går hen for sig selv og knæler ned for at bede).*

Jesu Kristi stemme (et lys skinner over Nephi): »Løft hovedet og vær ved godt mod, thi se, tiden er for

hånden, og i denne nat skal tegnet gives, og i morgen kommer jeg til verden for at vise verden, at jeg vil opfylde alt det, som jeg har ladet tale ved mine hellige profeters mund.

Se, jeg kommer til mine egne for at opfylde alt, hvad jeg har forkyndt for menneskenes børn fra verdens begyndelse og for at gøre både

Faderens og Sønnens vilje, Faderens på grund af mig og Sønnens gennem mit kød. Og se, tiden er forhånden, og i denne nat vil tegnet blive givet« (3 Nephi 1:13–14).

(Koret synger »Barn Jesus i krybben,« Salmer og sange, *nr. 130).*

TREDJE SCENE

(Nephi præsiderer over de familier, som er forsamlet).

Nephi: Velkommen, mine kære brødre og søstre. Hvor er det dog herligt, hvad der er sket! Vi er velsignede at bo i dette forjættede land og på dette tidspunkt i historien.

Første kvinde: Vi har meget at fortælle vores børn og børnebørn.

Anden kvinde: Hverken de eller vi vil glemme den nat uden mørke, som velsignede vores land, da dag og nat og dag var som en lang dag.

Første mand: Var det ikke et smukt lys, der nærmest fyldte vores sjæle?

Nephi: Det var et nyt lys, rent og dejligt, der slet ikke var som solskin på en sommerdag. Og dog brændte det uden at volde smerte, det indprentede sig i samvittigheden og trængte dybt ind i sindet.

Anden mand: Hvad med de ikke-troende, Nephi? Så de også opfyldelsen af Samuels profeti?

Nephi: Lyset og den forunderlige stjerne trængte dybt ind i hjertet på mange ikke-troende. De har frigivet alle de mennesker, som de ville have slået ihjel, og mange har omvendt sig og tror nu på Samuels ord. Men kun de, der har tro, forstår betydningen af det, der er sket. I al fremtid vil man fortælle om den klare stjerne, der varslede Frelserens, Herren Jesu Kristi fødsel, og om det mirakuløse lys, der viste sig for Guds børn i dette forjættede land. Lad os glæde os over disse ting og takke Gud.

(Koret synger »Han sendte sin Søn,« Børnenes Sangbog, *s. 20)* □

BOSS' JULEGAVE

Af Melissa Sedrick, som fortalt til Sarah Leone Christensen (En sand historie)

ILLUSTRERET AF MICHAEL MALM

Det var juleaften og store, bløde snefnug faldt blidt. Tre små piger – Mary Ellen, Caroline og Sarah Amelia, der blev kaldt Pet – var alene hjemme, mens deres mor, som var enke, var på arbejde. De tre piger var bange for, at julemanden ikke kunne komme ned gennem deres skorsten, så de besluttede at feje en sti fra havelågen og op til hoveddøren.

Da de var færdige, skyndte Mary Ellen, Caroline og Pet sig ind igen og krøb sammen i en stor gyngestol. Da var ved at være søvnige, da de hørte familiens ko Boss brøle og brøle. »Stakkels Boss,« sagde Pet. »Hun må være sulten.«

De var stille et kort øjeblik, så sagde Pet: »Det er jul, og Boss har ikke nogen julegaver, end ikke noget at spise.«

Caroline fik alle tiders idé: »Vores madras er fyldt med dejlig, tørt græs. Lad os fodre Boss med det.«

Så Mary Ellen, Caroline og Pet trak sengetøjet af deres senge, baksede med madrassen og slæbte den ind i stuen. Så tog de frakker og vanter på, trak madrassen ud af døren og over til stalden. De flåede madrassen op og hældte græsset ud. Gamle Boss holdt op med at brøle og gik straks i gang med at spise sin julemiddag. De meget trætte piger gik ind igen. De satte sig i gyngestolen og faldt snart i søvn.

Da deres mor kom hjem, vækkede hun pigerne og sagde, at de skulle gå ind i seng. Mary Ellen, Caroline og Pet fortalte hende, at de ikke kunne gå i seng, fordi de havde givet deres madras til koen! Så lod deres mor dem sove i den store gyngestol.

I løbet af natten kom julemanden og fyldte deres strømper med lækkerier. Og den næste morgen kom en rar nabo med et læs hø og strå. Så gamle Boss fik endnu en julegave, og Mary Ellen, Caroline og Pet fik en ny stråmadras. □

»Kom til Kristus«

Sydney Reynolds

»Ja, kom til Kristus og bliv fuldkommen i ham« (Moroni 10:32).

Kan I huske, at Lehi og hans familie var nødt til at forlade deres hjem og drage ud i ørkenen? Kan I huske, at de fandt en særlig kugle uden for deres telt? De kaldte den *Liahona*. Liahona viste dem, hvad vej de skulle gå, men den virkede kun, når de havde tro og adlød Guds ord. Når de var dovne eller uvenlige, holdt den op med at virke, så de fór vild. (Se 1 Nephi 16).

Alma fortæller os, at Kristi ord er som Liahona. Kristi ord viser os vej tilbage til vor himmelske Fader (se Alma 37:44). Vi kan læse Kristi ord i skrifterne. Vi kan høre hans ord fra vore levende profeter. Når vi har tro og vælger det rette, kan vi høre Helligåndens hvisken og forstå Kristi ord. Så ved vi, hvilken vej vi skal følge.

Da Jesus blev født i Betlehem, glædede englene i himlen sig. De vidste, at dette barn skulle blive vores Frelser. Jesus Kristus kom til verden for vores skyld. Han var et eksempel for os. Han døde, for at vi kan leve igen. Han ønsker, at vi skal komme til ham og leve værdigt, så vi kan leve sammen med ham og vor himmelske Fader igen. Ligesom hyrderne og de vise mænd kom, ligesom børnene kom og samledes for hans fødder, kan også vi komme til Kristus. Vi »kommer til Kristus« ved at lytte til hans ord og holde hans bud.

Instruktioner

Tag side 9 ud af bladet og lim det på tykt papir. Klip langs de stiplede linjer, også de stiplede linjer omkring figurerne og titlen. Tegn et billede af dig selv i feltet, som angivet. Lav en æske ved at følge instruktionerne på øverst på næste side. Når din æske er færdig, kan du kigge gennem hullet og se et billede af dig selv, der kigger på Jesusbarnet.

Forslag til fællestid

1. For at hjælpe børnene med at lære Moroni 10:32 udenad, kan du gemme figurer eller billeder af krybben rundt om i lokalet. Når børnene finder billeder eller figurer, kan du bede dem om en efter en at anbringe dem på deres rette plads og gentage Moroni 10:32. Når alle dele er på plads, beder du alle om at fremsige skriftstedet sammen. Syng »O, kom hver en trofast« (Salmer og sange, *nr. 125). Tal om, hvad det betyder at »komme til Kristus«: At følge hans eksempel, at holde hans bud, at berede sig på at blive døbt og så videre. Giv børnene nogle ark papir med følgende skriftsteder i bunden: Luk 2:16 (Maria, Josef og Jesus); Luk 2:8 (hyrderne); Luk 2:12–14 (engle); Matt 2:1 (de vise mænd). Lad børnene illustrere det vers, som står på deres papir. Hvis I har mulighed for det, kan I udstille tegningerne i primarylokalet eller et andet sted, hvor wardets medlemmer kan se dem. Sæt også ordene fra Moroni 10:32 op.*

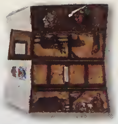
2. I år har vi talt om emnet »Jeg ved, at skrifterne er sande.« Fortæl, at når vi søger, overvejer og beder om skrifterne, kan vi vide, at de indeholder Guds ord. Vis de skriftsteder, som I har lært udenad i år og lad børnene fortælle, hvilket skriftsted eller historie, som har betydet mest for dem og hvorfor. (Du kan måske bede nogle af børnene om det på forhånd). Tal om Almas sammenligning af Guds ord og et frø (se Alma 32:28–32). Læs Alma 32:23 sammen med dem. Bær dit vidnesbyrd om skrifterne og fortæl børnene, at du ved, at de også kan vide, at skrifterne er sande. Syng »Jeg søger til Herren« (Børnenes Sangbog, *s. 67).* □

ILLUSTRERET AF NATHAN PINNOCK

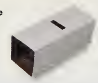
1.
Fold langs de fuldtoptrukne linjer og glat så siden ud igen.

2.
Fold æsken med krybbespillet indvendig ved at folde endestykkerne som angivet.

3.
Gør æsken færdig ved at lime flapperne fast på siderne. Fold figurerne og titlen ind i krybbespillet.

Foldes til sidst og lim.

Foldes til sidst og limes

Endestykke – foldes ind som nummer fire.

Endestykke – foldes ind først.

Endestykke – foldes ind som nummer to.

Tegn et billede af dig selv i feltet. Det skal se ud, som om i kigger ind gennem vinduet.

Endestykke – foldes ind som nummer tre.

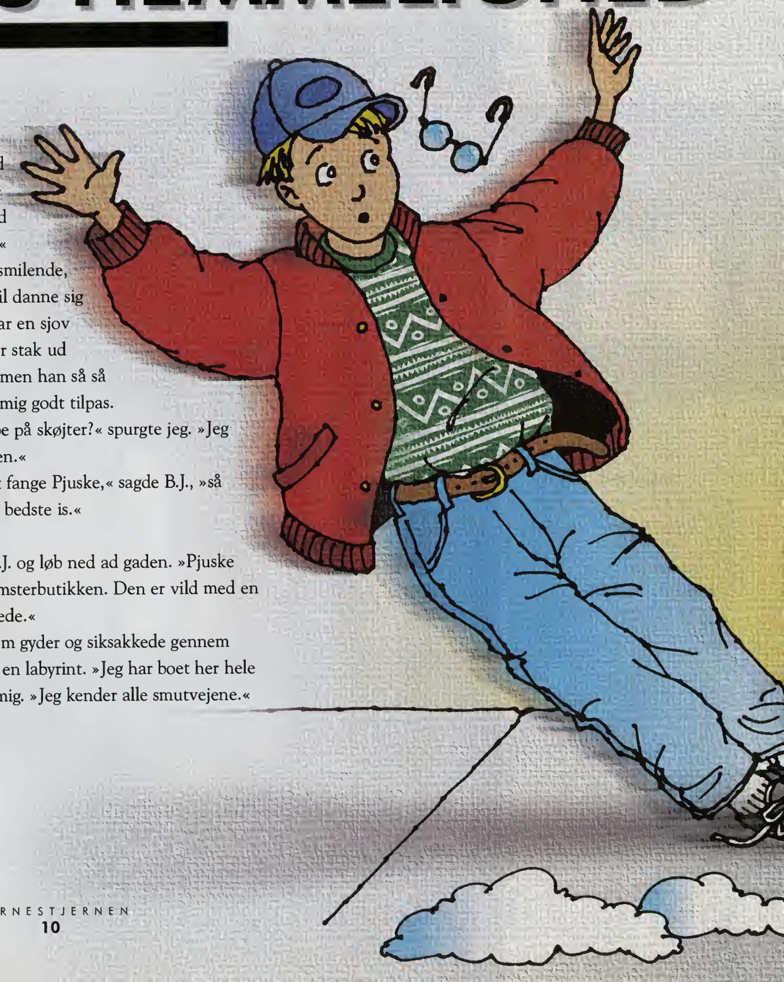
Jeg traf B.J. den lørdag, vi flyttede til Prolerød. Jeg traskede ned ad den snedækkede gade med mine skøjter, da en dreng med briller gled og ramlede ind i mig. Han løb efter en pjusket, lille hund.

»Undskyld,« sagde han, mens han rejste mig op og børstede sneen af mine bukser. »Fru Jensens hund Pjuske er sluppet ud af lejligheden, og jeg har lovet hende at fange den. Jeg hedder B.J. Er du ny i byen?«

B.J.'S HEMMELIGHED

FIKTION

Clare Mischia
ILLUSTRERET AF MARK ROBISON

»Ja. Vi er flyttet ind i det blå hus,« svarede jeg og pegede hen mod det. »Jeg hedder Jens.«

»Davs,« sagde B.J. smilende, og jeg mærkede et smil danne sig på mine læber. Han var en sjov dreng med strithår, der stak ud under huen som strå, men han så så venlig ud, at jeg følte mig godt tilpas.

»Kan du lide at løbe på skøjter?« spurgte jeg. »Jeg skal ned til skøjtebanen.«

»Hjælp mig med at fange Pjuske,« sagde B.J., »så skal jeg vise dig byens bedste is.«

»Selvfølgelig.«

»Så kom,« sagde B.J. og løb ned ad gaden. »Pjuske løber altid hen til blomsterbutikken. Den er vild med en puddel, som bor dernede.«

B.J. spurtede gennem gyder og siksakkede gennem byen, som om det var en labyrint. »Jeg har boet her hele mit liv,« fortalte han mig. »Jeg kender alle smutvejene.«

Få minutter senere fandt vi Pjuske sammenkrøben ved døren til blomsterbutikken. B.J. løftede den op og kløede den bag ørerne. »Undskyld vi spolerer dit stævnemøde,« sagde han til Pjuske, »men fru Jensen venter på dig.«

Da vi havde fulgt hunden tilbage og B.J. havde hentet sine skøjter, fulgte han mig ned til alle tiders dam. Den frosne overflade var glat som poleret sølv. Der var masser af børn i kulørte vinterjakker.

»Her plejer jeg at løbe på skøjter,« sagde B.J., mens vi satte os på en bænk nær en lille bygning. »Det er varmestuen. De sælger forfriskninger derinde.«

Da vi havde bundet skøjterne, præsenterede B.J. mig for Michael, Lars og Jeanette. Det så ud, som om han kendte hele byen. Inden længe legede vi tagfat, og jeg kunne mærke den iskolde luft mod mine kinder, mens jeg fløj hen over den frosne dam.

B.J. havde lige fanget mig, da en lille pige i lyserød frakke gled og faldt. Hun begyndte at græde, og B.J. fór hen for at hjælpe hende op.

»Er det din søster?« spurgte jeg, da jeg nåede hen til dem.

»Nej, det er Emma,« svarede han og støttede hende. »Hun har slået knæet. Jeg følger hende lige ind og køber en kop varm kakao til hende.«

»Jamen,« sagde jeg, »hvad så med vores leg?«

»Jeg kommer tilbage. Bare leg videre.«

»Kom nu, Jens,« råbte Michael. »Du er den.« Så fór jeg hen for at fange ham. Jeg regnede med, at Emma var B.J.'s kusine eller sådan noget. Hvorfor skulle han ellers tage sig sådan af hende?

I løbet af de næste par uger lærte jeg B.J. bedre og bedre at kende. Han boede sammen med sin mor og søster i en lejlighed inde i byen. Når jeg besøgte dem, kunne jeg se, at de ikke havde ret mange penge. De havde ikke nogen dyre ting, men det rørte ikke B.J., og heller ikke mig. Hans mor lo hele tiden, og han blev hurtigt min bedste ven. Vi elskede begge to at løbe på skøjter og samle mønter. Vi byggede begge to modelfly. Vi kom faktisk ret godt ud af det med hinanden! Men jeg forstod ikke, hvorfor B.J. gjorde nogle af de skøre ting, han gjorde, som at lade Jeanette spille hans trompetsolo i juleprogrammet.

»Hvorfor lod du Jeanette spille den solo?« spurgte jeg. »Du ville have været showets stjerne.«

»Jeanettes far kommer til byen for at se hende,« fortalte han mig. »Hun glæder sig sådan. Han har ikke været her, siden hendes forældre blev skilt. Det betyder meget for hende.«

»Men hvad med dig?«

»Jeg er ligeglad,« sagde han og trak på skuldrene. »Lad os nu gøre vores lektier færdige og komme ud at kælke. Jeg skal vise dig den bakke, vi kalder Dobbeltdækkeren.«

Da vi tog hen for at kælke, lånte han sin kælk til nogle dreng, som ikke havde nogen og sad sammen med mig på min slæde. Jeg spurgte ham ikke hvorfor. Bagefter tog vi hen på et cafeteria, som han kendte. Inden vi gik, fejede han gulvet for ejeren. »Han har gigt,« hviskede B.J. til mig, »og det gør ondt i hans hænder, når han fejer.«

På vej hjem gik vi forbi et teater, og en mand i lang kjortel snublede og faldt foran os. Jeg hjalp ham op. Han havde langt brunt hår og gik med sandaler i sneen. Han lignede et billedet af Jesus Kristus, som jeg havde set i Primary.

»Slog du dig?« spurgte jeg. Jeg vidste godt, at det bare var en skuespiller, men han lignede Jesus, som jeg forestiller mig, at han ser ud, og jeg ville gerne hjælpe ham.

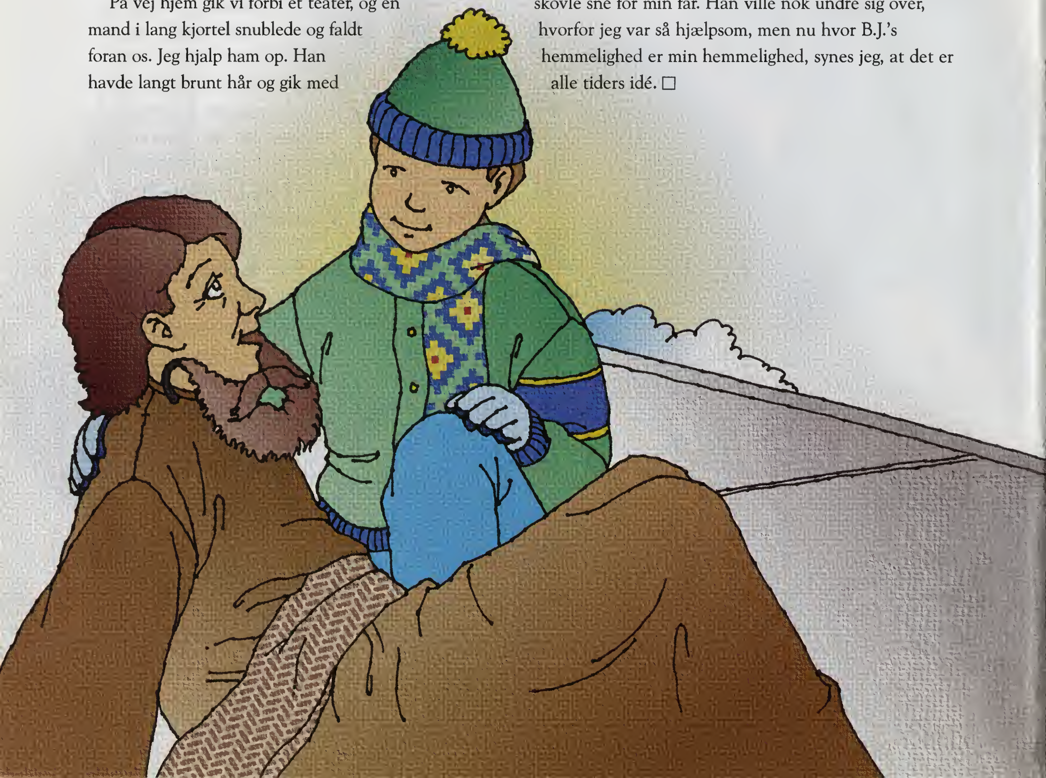
»Jeg er ikke vant til at gå i sandaler,« sagde han og takkede mig. »Jeg må smutte nu. De venter på mig derinde.«

»Hav en god dag,« sagde jeg, mens han skyndte sig ind.

»Så du den skuespiller?« spurgte jeg B.J. »Det var ligesom at hjælpe Jesus.« B.J. smilede.

»Nu kender du min hemmelighed,« sagde han. »Jeg behandler altid folk, som om de var Jesus Kristus. Så er det lettere at hjælpe dem, og jeg føler mig glad indeni.«

Den aften tænkte jeg meget over det, som B.J. havde sagt. Jeg besluttede at stå tidligt op næste dag og skovle sne for min far. Han ville nok undre sig over, hvorfor jeg var så hjælpsom, men nu hvor B.J.'s hemmelighed er min hemmelighed, synes jeg, at det er alle tiders idé. □

JULEPYNT

Trylledejspynt

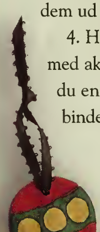
For at lave denne julepynt, skal du bruge 5 dl mel, 1,5 dl salt, 2 dl vand, en skål, en kagerulle, kageforme eller en kniv, en tandstikker, sølvpapir, en bageplade, en pensel og akrylfarver (valgfrit) og farvet garn eller smalle gavebånd.

1. Bland mel, salt og vand i skålen. Ælt dejen, indtil den er blød, men ikke klæbrig.

2. Rul dejen ud i et en centimeter tykt lag. Skær den ud i forskellige figurer med kageformen eller kniven. (Spørg en voksen om hjælp). Brug tandstikkeren til at lave et hul på ca. 6 mm i diameter i toppen af hver figur.

3. Læg dejfigurerne på en bageplade dækket med sølvpapir. Bag dem ved 135 grader i to timer. Kig til figurerne af og til. De er færdige, når de er helt tørre. Smallere eller tyndere figurer tager kortere tid. Tag dem ud af ovnen og lad dem køle af.

4. Hvis du har lyst, kan du male figurerne med akrylmaling. Når malingen er tør, stikker du en snor eller et bånd gennem hullet og binder det sammen til en løkke.

Julekortbogmærker

Til hvert bogmærke skal du bruge saks, et julekort, en hullemaskine og 50 cm rødt eller grønt garn eller gavebånd.

1. Klip et billede eller en bred strimmel af kortet ud.

2. Lav et hul øverst på billedet eller strimlen.

3. Fold garnet på midten. Fold det så en gang til og klip løkkerne fri, der hvor de løse ender er. Skub den dobbelte løkke gennem hullet i bogmærket. Træk så de løse ender gennem løkken, så de danner en kvast (se på billedet ovenfor).

4. Lav flere bogmærker og giv dem til familie, venner, lærere eller andre og ønsk dem glædelig jul! □

NYE VENNER

Janaina da Silva Santos fra Rio de Janeiro i Brasilien

Melvin Leavitt
FOTO: FORFATTEREN

Rio de Janeiro (der tit bare kaldes Rio) er en smuk by, som ligger mellem grønne bjerge og havet. Smukke bakker og tinder hæver sig inde i selve byen. Den kendteste er nok Sukkertoppen, som stikker op fra en halvø i Guanabara-bugten.

Det største og højeste bjerg er Corcovado, et kolossalt bjerg som dominerer landskabet. Fra toppen af en afsats på Corcovado står en kæmpestatue med armene bredt ud over byen nedenfor. Dette berømte monument hedder *Kristus Frelseren*. Om søndagen kan turister ved foden af monumentet kigge ned på de sidste dages helliges kirkebygning, hvor ni-årige Janaina da Silva Santos lærer mere om Jesus Kristus.

»En klog mand bygged' hus på klippegrund« synger hun til fællestid og anbringer sin knyttede højre hånd i venstre håndflade (se »En klog mand bygged' hus på klippegrund,« *Børnenes Sangbog*, s. 132). Senere, i klassen, fortæller læreren om Zeezroms omvendelse. Janaina lytter opmærksomt til historien om, hvordan Amuleks og Almas brændende vidnesbyrd fik Zeezrom til at omvende sig og følge Kristus (se Alma 10–15). Ligesom Zeezrom og den kloge mand i lignelsen bygger Janaina sit liv på klippen ved at følge Frelserens lærdomme.

Janaina er omvendt til Kirken. Hun gik i kirke med en veninde og senere med sin tante Isabel, som er medlem. Ældste Nacimento og

ældste Hill underviste hendes familie, og selv om alle de andre holdt op med lytte til missionærerne, fortsatte Janaina og blev senere døbt. Hendes forældre har også senere sluttet sig til Kirken.

Hun mindes: »Da jeg lyttede til missionærlektionerne og begyndte at komme i Kirken, skete der noget dejligt i min sjæl. Før i tiden var jeg uartig og skændtes med mine forældre, men nu adlyder jeg mine forældre og prøver at ære dem. Da jeg lærte, at Jesus var min Frelser, og at der var profeter på jorden i dag til at vejlede mig, blev jeg meget glad. Missionærerne lærte mig at bede, og når jeg bad, forsvandt de onde ting inde i mig, og jeg blev fyldt med en god ånd, som stadig er der. Jeg er et andet menneske, end jeg var før, og der hersker meget mere kærlighed og glæde i vores hjem.«

Janaina vil selv være missionær en dag og hjælpe andre til at blive lykkelige. Hun har inviteret venner med i kirke, men indtil nu har ingen haft lyst til at tage med. Når en ven opfordrer *hende* til at gøre noget, forklarer hun, »så tænker jeg først over, hvad der er rigtigt, og hvis det er forkert, siger jeg: ›Nej, lad os ikke gøre det.‹ Nogle gange fortæller jeg dem, at det, de gør, er forkert. Og nogle gange holder jeg mund og prøver at være et godt eksempel.«

Familien Santos bor i en flot lejlighed, som ejes af familien Montenegros, en fornem brasiliansk familie, som har ansat hendes far, Antonio, og hendes mor, Nadia. Bror Santos arbejder som chauffør og altmuligmand. Søster Santos laver mad og gør rent, og børnene hjælper deres forældre, hvor de kan.

Så Janaina hjælper ikke bare til i familiens eget hjem, men er også med til at gør rent i deres arbejdsgiveres lejlighed. Af og til skræller hun kartofler i køkkenet, støver af i stuen eller gør rent på badeværelset.

Ind imellem de mange pligter finder hun tid til at læse i Mormons Bog, lege med sine dukker, løbe på rollerblades, lege med sine venner, og hygge sig med familiens hund Beethoven. Nogle gange spiller familien en fodboldkamp på bygningens tag. Janaina elsker musik, men vil ikke lytte til sange med grimme ord.

Selv om hun bor nær ved en af verdens fineste strande, kommer hun ikke ud at svømme, så tit som

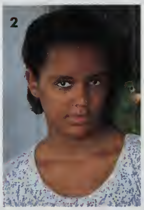

3

4

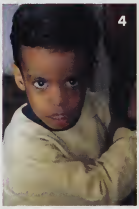
1. En statue kaldet *Kristus Frelseren* hæver sig højt over Rio oppe på Corcovado.
2. Svævebanen nærmer sig toppen af Sukkertoppen.
3. Sukkertoppen.
4. Janaina tager aktiv del i sin primaryklasse.
5. Janaina elsker at lære mere om Jesus Kristus.

5

hun gerne ville, fordi hendes forældre ikke har tid til at tage med hende. Desværre er den overfyldte strand ikke et godt sted at besøge alene.

Janaina snakker ofte med familiens fugle Loro, Negão, Simba, Zazo og Bonitinho. Hendes fjedrede venner bor oppe på taget. Hun skal være forsigtig med Loro, en ilter papegøje, der kun adlyder Rafaela, Janainas 12-årige søster, som har tag på dyr.

Janainas far siger om Janaina: »Hun er en sød, rolig, intelligent og ansvarsbevidst pige. Hun passer sine pligter, passer sin skole og kirke og laver selv lektier. Hun er så gennemført god, og jeg beundrer hende meget.«

Janaina elsker små børn, især sin fire-årige lillebror João Paulo. Hun vil være børnelæge, så hun kan hjælpe børnene. Men indtil da har hun et godt råd til dem: »Elsk jeres næste,« siger hun. »I skal også elske jeres fjender.«

Hendes gode råd og hendes gode eksempel kan hjælpe børn til at bygge deres liv på klippegrund, sådan som Janaina synger om. □

1. Janaina foran et vægmaleri af børn fra hendes Primary. 2. Rafaela. 3. Familien hviler sig foran kirkebygningen. 4. João Paulo. 3. Rafaela og Janaina sammen med Beethoven.

FORFATTERINDEKS

J

K

L

M

N

O

P

R

S

T

V

W

Y

ARTIKELINDEKS

EFTERLEVELSE AF TIENDELOVEN

En åbenbaring til profeten Joseph Smith i 1838 instruerede Kirkens medlemmer om at »betale en tiendedel af deres årlige indkomst, og denne lov skal gælde for dem evindelig« (L&P 119:4). Præsident Brigham Young udtalte senere: »Tiendeloven er … en evig lov, som Gud har indstiftet til gavn for den menneskelige familie, til deres frelse og ophøjelse« (*Kirkens præsidenters lærdomme: Brigham Young*, 1997, s. 155).

EN BEFALING MED ET LØFTE

Hvis vi betaler vores tiende med tro, villighed og glæde, har Herren lovet, at han »åbner himlens vinduer for jer og udøser velsignelser uden mål over jer« (Mal 3:10).

Under depressionen dyrkede søster Louise Kelly, som boede på en gård i USA, jordbær. Hendes families indtægt afhang af salget af hendes bær. Et år var de 40 dollars, som salget af jordbær indbragte, de eneste rede penge de havde set i længere tid. Deres tiende på kun fire dollars virkede som en meget lille sum at byde Herren, og med en familie på fire børn havde de voldsomt brug for pengene. Men Louise var fast besluttet på at betale sin tiende. Hun oplevede ikke andre velsignelser end glæden ved at have været lydig. Men det følgende år, da jordbærbladpletsyge ramte egnen, var det kun hendes families planter, som forblev sunde. Da folk spurgte dem, hvad hun havde gjort ved sine planter, svarede de blot, at de havde betalt tiende af deres indtægt det foregående år. Louise sagde, at »på et tidspunkt, hvor økonomien var dårlig, var vores gode høst et uigendriveligt eksempel på velsignelserne ved at betale tiende« (»Divine Law of the Tithe,« *Ensign*, juni 1981, s. 69).

ÅNDELIGE VELSIGNELSER VED AT BETALE TIENDE

»Tiendebetaling,« sagde ældste Dallin H. Oaks, »giver ligeledes den enkelte tiendebetaler enestående åndelige velsignelser. Tiendebetaling er et bevis på, at vi accepterer offerloven. Den forbereder os til indvielsesloven og det celestiale riges andre højere love. *Forelæsninger om troen* (siger) … ›at en religion, der ikke kræver alt som offer, aldrig vil have tilstrækkelig magt til at fremkalde den tro, der er nødvendig for liv og frelse‹« (»Tiende,« *Stjernen*, juli 1994, s. 35).

Præsident Gordon B. Hinckley har bemærket, at »der er mange måder, hvorpå Herren kan velsigne os ud over med jordens rigdomme. Der er store velsignelser bestående af sundhed … Der er store velsignelser i form af visdom, af kundskab, endog skjulte skatte af kundskab« (»Den hellige tiendelov,« *Stjernen*, maj 1991, s. 4).

Kundskab og visdom kommer ofte i form af åbenbaring – åbenbaring, der kan hjælpe en mand til at præsidere retfærdigt i sit hjem, åbenbaring, der kan hjælpe forældre med at lede deres børn i retfærdighed, åbenbaringer, der kan hjælpe den enkelte til at træffe beslutninger, som giver dem fred og tryghed.

Disse og mange andre velsignelser af både timelig og åndelig art opnås, når vi betaler tiende og villigt giver af det bedste, som vi har, deriblandt vores tid og talenter, til at opbygge vor himmelske Faders rige.

- *Hvilke løfter har Herren givet dem, der betaler tiende?*
- *Hvordan kan vi indvi alt, hvad vi har, til opbyggelsen af Guds rige?* □

ILLUSTRERET AF BETH WHITTAKER

JEG SATTE HERRENS LØFTE PÅ PRØVE

Theodor G. Baalman
ILLUSTRERET AF GREGG THORKELSON

Jeg blev grebet af skræk, da jeg så den blå konvolut fra det hollandske skattevæsen ligge på min dørmåtte. Jeg samlede den op og åbnede den nervøst. Og ganske rigtigt var det et brev, der informerede mig om, at jeg skulle give møde hos skatteforvaltningen på en bestemt dag.

Det var den seneste i en række skuffende hændelser, som var begyndt, da jeg havde læst Malakias 3:8–12. Jeg var ikke medlem af Kirken dengang, men jeg tog Herrens løfte bogstaveligt, da han sagde, at han ville åbne himlens vinduer og udøse store velsignelser over dem, der bragte deres tiende til ham. Jeg tænkte på enken, der blev velsignet for at have lagt sine to små mønter i tempelblokken (se Luk 21:1–4). Jeg vidste, at Gud altid havde holdt sine løfter. Og jeg vidste også, at hvis nogen havde brug for hans velsignelser, så var det mig.

Min økonomiske situation var katastrofal. Mit lille firma blomstrede ikke. Jeg fik kun få ordrer, stor gæld og en anseelig skattegæld. Og da jeg ikke havde en kirke at betale tiende til, valgte jeg en godgørende organisation, som jeg kunne give min »tiende,« og så slog jeg en »handel« af med Herren. »Jeg skænker min tiende,« lovede jeg, »hvis du vil befri mig fra mine økonomiske problemer.«

Men det gik ikke, som jeg havde håbet. Faktisk blev problemerne værre. Og min kone og jeg skændtes lidt om sagen. Hun sagde: »Her må jeg gå og støvsuge med en ældgammel støvsuger, mens du giver penge til velgørenhed! Jeg er din kone, fortjener jeg ikke også en smule velgørenhed?«

Hvad er det, jeg gør forkert? Tænkte jeg. *Jeg holder jo min del af aftalen. Hvor bliver de lovede velsignelser af?*

Jeg besluttede at læse løftet i Malakias igen. Da jeg gjorde det, indså jeg, at jeg havde betalt »tiende« på en forkert måde. Jeg blev klar over, at tiende ikke er en investering. Gud er ikke en ekspedient, der giver én en vare, når man lægger sine penge på disken. Jeg erfarede, at tiende skal betales af kærlighed og taknemlighed – ikke i håb om at opnå vinding.

Jeg bad min himmelske Fader om tilgivelse, og så begyndte det at gå bedre. Men nu havde den blå konvolut knust min optimisme.

Med tungt hjerte trådte jeg ind på skatteinspektørens kontor på det aftalte tidspunkt. Da vi havde talt sammen et par minutter, sagde han: »Det er mit indtryk, at du er en hæderlig mand, som gerne ville betale, men ikke er i stand til det.« Så fortalte han mig, at han havde besluttet at eftergive min skattegæld.

Fem minutter senere så folk på fortovet foran skattekontoret en mand, der dansede af glæde med hænderne løftet mod himlen!

Noget tid efter det forbavsende vendepunkt blev jeg medlem af Kirken. Og nu, efter i mange år at have betalt en ærlig og hæderlig tiende med glad og taknemligt hjerte, har jeg prøvet Herrens løfte, som det står skrevet af profeten Malakias. Jeg ved, at vor himmelske Fader belønner vores kærlighed og trofasthed med rige velsignelser. Han åbner i sandhed himlens vinduer. □

»Har jeg nogensinde fortalt jer . . . ?«

Mark E. Martinsen

ILLUSTRERET AF RICHARD HULL

Mine børn gumlede begejstret på deres popcorn, mens jeg fortalte en historie om noget, der var sket, da jeg var barn.

»Jeg sad i skolebussen, mens Jerry vandrede ned ad mellemgangen og ledte efter den, der havde afsløret, at hans ven havde lavet hærværk på skolen. Jerry greb børnene et ad gangen og forsøgte at tvinge en tilståelse ud af dem. Jeg var bange – rigtig bange – for det var mig, han ledte efter! Jeg ville springe ud af vinduet, men det kunne jeg ikke. Jerry kom nærmere.«

Alle mine børn holdt op med at spise popcorn.

»Jerry greb en tynd dreng med briller,« fortsatte jeg. »›Du har sladret, ikke?‹ spurgte han vredt.

›Nej, jeg har ej,‹ sagde drengen.

Men Jerry troede ikke på ham. ›Nu får du tæsk!‹ råbte han, og den tynde dreng begyndte at græde. *Hvad skulle jeg gøre?* Jeg var sluppet, men en uskyldig dreng risikerede at få bank for noget, jeg havde gjort.«

Nu følte børnene noget af den samme spænding, som jeg havde følt.

»Jeg bad om hjælp,« fortalte jeg mine børn, »og så slog en tanke mig: ›Hvad ville Jesus gøre?‹ Jeg rejste mig op og råbte: ›Lad ham være! Det var ikke ham, der gjorde det – det var mig!‹«

Mine børn sad med åben mund og ventede på at høre, hvad der skete med mig – deres far – ikke en eller anden tv-figur.

Det er historiefortællingens kraft og magi.

Vores familie elsker fortælle historier søndag aften. Vi laver noget lækkert, og hvert medlem af familien har en historie parat. Det at fortælle historier fra vores liv har på en herlig måde øget vores kærlighed til hinanden, og børnene er kommet til at værdsætte deres arv.

Min hustru Jean og jeg var først overraskede over at opdage, at børnene var ivrige efter at høre om vores oplevelser. Men disse historier, som bliver fortalt på en enkel måde, skaber minder for vores børn.

Vi holder også af at fortælle historier om vores forfædre. Deres livshistorier er rige skatkamre, som venter på at blive taget i brug. Igennem årene har jeg genfortalt de historier, som mine bedsteforældre, forældre, tanter og onkler har fortalt mig. For eksempel:

»For at kunne holde sit løfte til jeres oldemor, måtte jeres oldefar ride hele natten i bidende kulde, da han blev hjemsendt fra hæren, fordi han havde lovet at være hjemme inden jul.«

»En dag bankede en vagabond på vores dør og bad mor om en skilling. Hun gav ham et godt måltid mad og sendte ham af sted med en madpakke til en hel dag.«

Disse historier har fået mine børn til bedre at forstå betydningen af at tilhøre en stor familie, og hvad der forventes af dem som Kristi disciple. Hvis vi under bøn tænker os godt om, kan vi finde åndelige budskaber i selv de mest almindelige oplevelser, som vi, vores forældre eller vores bedsteforældre har haft.

Se nu for eksempel budskabet i en oplevelse, jeg havde med min far.

»Jeg var holdt op med at græde,« fortalte jeg mine børn, »men min pude var stadig våd af tårer, da far kom ind på værelset. Han satte sig på hug ved min seng. Og så opdagede jeg, at han også havde grædt.

›Jeg er ked af det,‹ sagde min far. ›Jeg havde glemt, at du stadig er en lille dreng. Jeg vil have, at du skal passe godt på din hund, men jeg skulle ikke have råbt ad dig. Kan du tilgive mig, min dreng?‹

›Ja, far,‹ svarede jeg.

Han gav mig et kram. Og vi græd begge to.«

På blikket i mine børns øjne kunne jeg se, at de forstod det, jeg prøvede at fortælle dem. □

»DU MÅ IKKE BEGÆRE«

Brent L. Top

Det tiende bud lærer os, at alt det vi tillader at komme mellem os og Gud – det være sig materielle ting, magt, fornøjelser eller mennesker – hindrer vores åndelige udvikling.

I de første år af vores ægteskab rejste min hustru og jeg tit fra vores lille by i Arizona til templet i Mesa. Disse tempelture var åndeligt opløftende for os og gav os et tiltrængt pusterum, så vi kunne glemme vanskelighederne ved at skulle leve af min beskedne indtægt i vores lille, overfyldte hjem med tre børn.

Efter at have besøgt templet underholdt vi os af og til med det, som vi spøgefuldt kaldte »begærlige ekspeditioner«, hvor vi kørte rundt i de rige kvarterer og så på de store, smukke huse. Vi prøvede at forestille os, hvordan det ville være at bo i så luksuriøse omgivelser, velvidende at vi aldrig ville få råd til den slags.

Skønt de begyndte som dejlige fantasier gav disse ture os til tider en følelse af irritation og rastløshed. Dengang følte vi ikke, at vi begærede disse ting, eftersom vi ikke var så optændt af misundelse, at vi ville stjæle eller begå grove synder for at få et af de store huse. Men vi opdagede, at vi var sårbare over for begærlighedens ånd. Skønt det, vi *gjorde,* var ganske harmløst, var vores *følelser* ubehagelige. Herrens ord fra Sinaj randt os i hu: »*Du må ikke begære din næstes hus.* Du må ikke begære din næstes hustru, hans træl eller trælkvinde, hans okse eller *æsel eller noget som helst af din næstes ejendom*« (2 Mos 20:17; fremhævelse tilføjet).

Det er klart, at begær kan være mere end at stirre grisk på andres materielle goder og ønske selv at få dem. Det kan også være et overdrevent ønske om ting, som vil tilfredsstille vores ego: Fysisk skønhed, magt og indflydelse, ja, måske endda et ry for visdom og godhed. Det kan også være en alt for stærk besiddertrang over noget, som allerede tilhører os. Herren befalede Martin Harris: »Og atter befaler jeg dig, at du ikke skal lade dit hjerte hænge ved din egen ejendom.« I stedet skulle han »frit give deraf« til at hjælpe Herren, som jo havde velsignet ham med alt (L&P 19:26).

Når vi kørte rundt i de rige kvarterer, følte vi os utilfredse, fordi vi ikke havde det, som andre havde. Vi erfarede, at når vore hjerter tragter efter livets luksusgoder, er vi ofte blinde over for det, der har evig værdi.

ILLUSTRERET AF CARY HENRIE; TIL VENSTRE: LOVGIVEREN MOSES, AF TED HENNINGER

Måske har dette bud endnu større relevans i vore dages materialistiske verden, end det havde på Moses tid eller i genoprettelsens første dage. I vores moderne samfund, som opfordrer folk til at tilfredsstille alle deres ønsker, kan lydighed mod det tiende bud give os åndelig og timelig beskyttelse mod virkningerne af mange andre onder. For eksempel vil vi, hvis vi trofast afholder os fra at begære, ikke falde i horeriets eller tyveriets fælde, for vi vil være fri for de uretfærdige ønsker, som går forud for disse synder. Budet: »Du må ikke begære« er derfor nært knyttet til mange andre bud.

Når »alt, hvad vi altid har drømt om« har rod i verdslige ring, kan vi aldrig få nok!

BEGÆR SOM AFGUDSDYRKELSE

Herrens fordømmelse af begærlighed hænger måske nært sammen med budet: »Du må ikke have andre guder end mig« (2 Mos 20:3). Når vi begærer noget, vurderer vi, at det betyder mere og er os kærere end Gud og lydighed mod hans vejledning. På den måde er begærlighed en form for afgudsdyrkelse (se Kol 3:5). Det omfatter måske ikke hedensk tilbedelse af udskårne gudebilleder i religiøs forstand, men det betyder, at vore »hjerter er de verdslige ting hengivne« og »tragter efter menneskelig ære« (L&P 121:35), så vi er i fare for at glemme evige, celestiale mål. Uretfærdigt begær skaber loyalitetsbrist, som hindrer en fuldstændig indvielse og total hengivenhed over for Gud og hans rige.

Ud fra sit evige perspektiv belærte Herren os:

Når vi overvinder det onde begær og higen efter luksus, kan vi sætte denne verdens goder ind i en rimelig sammenhæng med det, der hører evigheden til.

»Saml jer ikke skatte på jorden, hvor møl og rust fortærer, og hvor tyve bryder ind og stjæler. Men saml jer skatte i himlen« (Matt 6:19–20).

Han tilføjede: »Ingen kan tjene to herrer. Han vil enten hade den ene og elske den anden eller holde sig til den ene og ringeagte den anden« (Matt 6:24). Når vi ønsker at være blandt Frelserens egne, men klynger os begærligt til verdens materielle ting, lader vi verdslige ting blive vores herre, og snart bliver vi blinde for deres indflydelse på vores liv.

EN VOKSENDE APPETIT

Som med alle Guds befalinger er også: »Du må ikke begære« udtryk for Herrens kærlighed og nåde og hans ønske om at beskytte os mod syndens frygtelige konsekvenser. Selv om den kan synes uskyldigt til at begynde med og helt fri for de åbenlyse farer, der følger andre former for ugudelighed, kan begærlighed blive et stort problem. Præsident Ezra Taft Benson sagde, at materialisme – en af begærlighedens mange former – er »en af de værste onder i vores generation« (»Til de enlige voksne brødre i Kirken,« *Stjernen*, juli 1988, s. 48).

Denne plage drager os bort fra det, der ene af alt bringer glæde og fred, nemlig at modtage og bevare Helligåndens indflydelse i vores liv. »Besættelse af rigdomme ... fordærver og ødelægger,« har præsident Gordon B. Hinckley sagt (»Du må ikke begære,« *Stjernen*, februar 1991, s. 6). Ofte er den fordærvelse af sjælen og den ødelæggelse af vores åndelige kræfter, der er en følge af materialisme, griskhed, jalousi og misundelse, så snigende, at vi ikke bemærker dem hos os selv, før andre, mere alvorlige problemer melder sig.

Desuden gør det at få alle de verdslige ting, vi begærer, ikke en ende på vores ønsker. Begærlighedens ånd vil altid drive os til at ønske os mere. Begærlighed, misundelse, jalousi og griskhed bliver altid til en ond cirkel, som får os til at søge større og større tilfredsstillelse, men opnå mindre og mindre tilfredshed.

Min hustru og jeg lærte en værdifuld lektie om dette for mange år siden, da vi fik mulighed for at bygge et nyt hus. I løbet af de måneder, hvor vi lagde planer og byggede, oplevede vi et interessant fænomen. Skønt vi var så velsignede at få et dejligere hjem med flere bekvemmeligheder, end vi før havde haft, nøjedes vi ikke med at være tilfredse, men tænkte på, hvordan vi kunne skaffe os flere ting. Vi måtte have nye møbler til den stue, hvor vi skulle beværte gæster, og så kunne vi stille de gamle møbler ind i en stue, som de ikke kom i. Men vores gamle fjernsyn passede ikke sammen med de nye møbler, så vi måtte også have et nyt fjernsyn. Vores »behov« blev flere og flere.

Til sidst kom vi til fornuft og indså, at vi havde givet efter for fristelser, som vi aldrig havde troet ville påvirke os. For det første havde vi ladet Satan hjælpe os med at bortforklare vores ønsker om verdslige goder, så de virkede rimelige, ja, måske endda ædle. Og for det andet havde vi givet afkald på vores glæde og sjælefred i et forsøg på at opnå verdslige ting. Vi opdagede, at når »alt, hvad vi altid har drømt om« grundlæggende er denne verdens timelige fælder, så tragter vi altid efter mere, end det vi har.

Ældste Joseph B. Wirthlin har advaret os:

»Satan kender vores svagheder. Han lægger tiltrækkende snarer på vores vej i netop de øjeblikke, hvor vi er mest sårbare ... Synd kan udspringe af aktiviteter, der begynder ganske uskyldigt eller som er ganske tilladelige, hvis de nydes med mådehold, men som, hvis de overdrives, kan føre os bort fra den lige og snævre sti og ud i ødelæggelse ...

(En) fristelse, (som kan) lede os på vildspor er upassende optagethed af at skaffe os materielle goder. For eksempel kunne vi bygge et smukt og rummeligt hus, der er større, end vi har brug for. Vi kan bruge alt for mange penge på at udsmykke, møblere og pleje det. *Og selv om vi er så velsignede, at vi har råd til den slags luksus, kan vi måske misbruge midler, der kunne være anvendt bedre til at opbygge Guds rige eller bespise og beklæde vore fattige søskende*« (»Den lige og snævre sti,« *Stjernen*, januar 1991, s. 60, fremhævelse tilføjet.)

STYRKE I BARMHJERTIGHED

Udover at beskytte os mod synd kan lydighed mod det tiende bud give os de velsignelser, som kommer af at øge vores barmhjertighed, være mere produktive i tjenesten og ved at udvikle større omsorgsfuldhed. Disse karaktertræk, der alle er begærlighedens modsætninger, kan blomstre i vores liv, når vi gør, som Herren har befalet i denne uddeling: »Se til, at I elsker hinanden. *Hold op med at være begærlige*, lær at give hinanden, som evangeliet fordrer« (L&P 88:123; fremhævelse tilføjet).

Denne befaling om at skubbe vores begærlige ønsker om verdslige ting til side, leder os ind på vejen til at blive sande disciple. Et hjerte fuld af begærlighed rummer ikke plads til Guds altfavnende kærlighed, som er nødvendig for ophøjelse.

En hændelse fra Mesterens liv illustrerer dette princip. Da en ung mand spurgte Frelseren, hvad han skulle gøre for at arve evigt liv, svarede Jesus ved kort at opridse alle budene. Den unge mand svarede, at han havde holdt dem fra sin barndom.

»Og Jesus så ham og fattede kærlighed til ham og sagde til ham: ›Én ting mangler du: Gå hen og sælg alt, hvad du har, og giv det til de fattige. Så vil du have en skat i himlen. Og kom så og følg mig!‹

Men han blev nedslået over det svar og gik bedrøvet bort, for han var meget velhavende« (Mark 10:21–22).

Trods sin lydighed mod de øvrige bud var den rige, unge mand så optaget af sine jordiske ejendele, at de hindrede ham i at blive discipel. Det var ikke hans rigdomme, der afholdt ham fra velsignelserne og belønningerne ved at følge Frelseren, men derimod den ære og status, som han tillagde disse verdslige ting. Jesus bemærkede til sine disciple: »Hvor er det vanskeligt for dem, der ejer meget, at komme ind i Guds rige« (Mark 10:24). Hans disciple spurgte: »Hvem kan så blive frelst?« (Mark 10:26). Jesus forklarede så, at for dem, der sætter deres lid til rigdomme, er frelse umulig, men det er ikke umuligt for dem, der sætter deres lid til Gud og forlader alt for hans skyld; for sådanne er alt muligt (se Joseph Smiths Oversættelse, Mark 10:26).

SØG FØRST GUDS RIGE

Skrifterne taler om en retfærdig stræben, der kan være lige så intens som noget uretfærdigt ønske om at opnå det, vi begærer. Denne retfærdige indsats finder sted, når vi med visdom og afbalancerethed flittigt søger det, som fører til evigt liv. »Brug derfor ikke penge til det, som ikke er af nogen værdi, brug heller ikke jeres arbejdskraft på det, som ikke kan tilfredsstille jer,« formanede profeten Jakob fra Mormons Bog. »Kom til den hellige i Israel og gør jer til gode med det, som ikke forgår og ikke fordærves, og lad jeres sjæl fryde sig ved fedmen deraf« (2 Nephi 9:51; se også Es 55:1–3).

Måske kunne de penge og den tid, som vi bruger på at tilfredsstille vores ønsker om luksus, anvendes bedre til at stille andres behov.

Når vi har fået udryddet vores begærlighed, kan vi erstatte den gamle tragten efter jordiske goder og glæder med en hengiven stræben efter himlens skatte. Jakob beskrev det som først at søge Guds rige. Han belærte også om den bedste anvendelse af de verdslige rigdomme, som så mange søger:

»Tænk på jeres brødre som på jer selv og vær omgængelige mod alle og villige til at dele jeres gods, at de må blive rige ligesom I.

Men førend I søger efter rigdom, søg Guds rige.

Og efter at I har fået håb i Kristus, skal I få rigdomme, om I søger dem i den hensigt at gøre godt, at klæde den nøgne, at føde den sultne, at sætte de fangne fri og at bringe den syge og nødlidende lindring« (Jakobs Bog 2:17–19).

Der er i dag et stort behov for at supplere Guds gamle bud fra Sinaj: »Du må ikke begære«, med den befaling, som Herren har givet de sidste dages hellige: »Hold mine bud og søg at fremme og grundfæste Zions sag.

Tragt ikke efter rigdom, men efter visdom, og se, Guds hemmeligheder skal blive udfoldet for jer, og da vil I være rige. Se, den, der ejer det evige liv, er rig« (L&P 6:6–7).

Når vi renser verdens begærlighed ud af vores hjerte og erstatter den med Guds stærke og motiverende kærlighed (se 5 Mos 6:5), kan det berede os til at modtage de velsignelser, som Herren lovede, da han gav Moses de ti bud:

»Hvis I adlyder mig og holder min pagt, skal I være min ejendom, ene af folkene, for hele jorden tilhører mig.

I skal være et kongerige af præster og et helligt folk for mig« (2 Mos 19:5–6). □

Vores langt-fra-Tabernakelkor

Jeanne P. Lawler
ILLUSTRERET AF ROBERT ANDERSON MCKAY

I julen 1993 var jeg på mission i Indien. Den første uge i december, tre dage efter at jeg var ankommet, blev jeg bedt om at organisere og dirigere et kor i Bangalore Gren, fordi medlemmerne gerne ville deltage i den årlige korfestival i Bangalore. Hverken min kammerat søster Annie Christensen fra Utah eller jeg var klar over, hvad denne festival omfattede, men vi sagde ja til at hjælpe.

Jeg valgte, at vi skulle synge »Langt, langt herfra« (*Salmer og sange*, nr. 133) ved festivalen, og 16 mennesker deltog i de to begejstrede sangøvelser, som blev afholdt på taget af et medlems hus. De var ikke bekendt med at

synge flerstemmigt, så vi sang sammen uden musikakkompagnement. Hvis der var et klaver til rådighed ved festivalen, skulle jeg spille i stedet for at dirigere.

Dagen for vores optræden oprandt. Da vi nåede frem Bangalores centrum efter en sindsoprivende taxatur, stod vi forbløffede foran en enorm bygning. Den var udsmykket med et stort banner med påskriften: »Julemusikfestival.« Lamslåede gik vi op ad den brede trappe og ind i vestibulen, hvor det vrimlede med udklædte deltagere. Denne festival var en stor begivenhed!

Vi skyndte os hen for at få fat i et af de trykte programmer. Der var opført navnene på adskillige kirke, skole, og universitetskor. Vi ledte efter vores navn og gispede, da vi læste: »SDH-kor (Mormonernes Tabernakel)«. Vi anede ikke, om vi skulle le eller græde.

Vi fandt en stille krog og bad himlen om hjælp. Jeg vendte mig til min kammerat og sagde: »Du må lede koret!«

Hun svarede: »Det har jeg aldrig nogensinde prøvet!«

»Bare smil,« sagde jeg opmuntrende. »Bevæg din arm i ottetaller og se selvsikker ud.«

Da tæppet gled til side for vores optræden, havde min kammerat anbragt vores indiske »Mormonernes Tabernakel«-Kor på tre trin, parat til at synge. Alle syv søstre i forreste række var iført smukke sarier, og de ni herrer bag dem var iført jakkesæt. Søster Christensen var fantastisk som dirigent. Hun bukkede endog!

Så trak jeg vejret dybt, trådte op på scenen og satte mig ved klaveret. Min kammerat hævede hånden og begyndte at lave ottetaller, og jeg slog den første akkord an. Lyden fra koret og klaveret chokerede mig, og jeg kunne knap spille. Det lød, som om det rigtige Tabernakelkor sang den aften.

Da vidste jeg, at vores bønner var blevet besvaret, og at der må have været et kor af engle, som sang sammen med vores lille kor. Da den sidste tone lød, var der helt stille. Så brød et tordnende bifald løs i auditoriet. Tæppet gik for, og vi græd af glæde. Gæt, hvem der vandt aftenens præmie? Det gjorde vi!

Det tredje vers, vi sang den aften, lyder: »Fremskynd den tid, da i hvert et land sangen skal lyde med glæde sand. Ære til Gud … fred på jord, Guds velbehag kom til mennesker i dag.« Manges stemmer, både sete og usete personer, må have stemt i den aften i Bangalore i Indien og sunget til Herrens pris. □

Den levende profets ord

Råd og vejledning fra præsident Gordon B. Hinckley

OPBYG RIGET

»Lad os samarbejde, allesammen, om at opbygge riget, at tale med vores naboer, at hjælpe missionærerne, at leve på en sådan måde, at det får andre til at stille os spørgsmål. Når du fører nogen ind i Kirken, når du hjælper og styrker dem, når du opmuntrer dem og leder dem, fører du ikke blot ét menneske, men en hel generation ind. Trofaste mænd og kvinder får trofaste børn, og de børn vokser op og bliver trofaste fædre og mødre, og på den måde fortsætter den vidunderlige proces.«[1]

VELSIGNET VED AT BETALE TIENDE

»Det er altid en velsignelse at give Herren en tiendedel af det, han har givet os. Jeg har et stærkt vidnesbyrd om tiende, kære brødre og søstre. Det har aldrig faldet mig svært at betale tiende, selv ikke i krisetider, fordi Herren har lovet, at han vil velsigne os, hvis vi gør det. Det er ikke mig alene, der har fremsat det løfte. Biskoppen har ikke fremsat det løfte. Herren gav os det løfte, og han har magt til at indfri løftet.«[2]

LÆS FOR JERES BØRN

»Læs for jeres børn. Læs beretningen om Guds Søn. Læs højt for dem fra Det Nye Testamente. Læs højt for dem fra Mormons Bog. Det tager tid, og I har travlt, men det vil vise sig at være til stor velsignelse for både jer og dem. Og de vil udvikle en kærlighed til verdens Frelser, det eneste fuldkomne menneske, der nogensinde har levet på denne jord. Han vil blive en realitet for dem, og, efterhånden som de vokser op, vil hans forsoning få ny og større betydning for dem.«[3]

UNDERVIS OM JOSEPH SMITH

»Undervis jeres børn om profeten Joseph Smith. Vi synger den storslåede salme, ›Hav tak for profeten du sendte‹ (*Salmer og sange*, nr. 13). Hver gang jeg hører den, tænker jeg ikke på mig selv. Jeg tænker på profeten Joseph Smith, drengen, som gik ud i skoven og bad om lys og indsigt, og til hvem Gud Faderen og den opstandne Søn viste sig og talte. Denne storslåede og enestående mand var Guds redskab til at overbringe os den vidunderlige Mormons Bog og de åbenbaringer, som findes i Lære og Pagter. Joseph Smith lagde grunden til denne Kirke. Hvis det, han sagde, var sandt, så er det hele sandt, og jeg kan bære jer mit vidnesbyrd, at det, som han sagde, er sandt, og jeg opfordrer jer til at fortælle jeres børn om Joseph Smith. Læs for dem om ham. Da jeg var dreng, havde min mor en lille bog. Den hed *From Plowboy to Prophet* (Fra plovdreng til profet). Det var beretningen om Joseph Smith, og hun læste den historie for os. I dag er vi meget gamle, men vi husker stadig historien. Fortæl dem om profeten Joseph Smith.«[4]

PERSONLIG DYD

»Jeg tror på skønheden af personlig dyd. Vær glade. Vær levende. Vær vågne. Nyd livet og mor jer. Men der er en grænse, som I aldrig bør overskride. Det er den grænse, som berører moral og pålidelighed. Overskridelse af den grænse kommer til udtryk i vulgært sprog,

FOTO, *TIL VENSTRE:* JED CLARK; *TIL HØJRE:* STEVE BUNDERSON

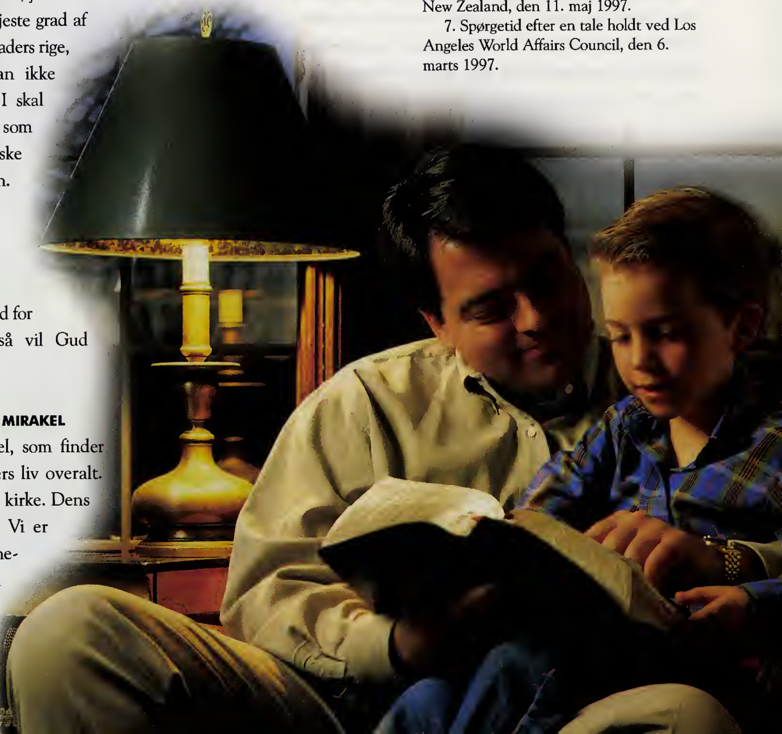
sjusket påklædning, dårlige manerer og umoralsk adfærd. Enhver af jer kan og skal hæve jer over den slags onder. Må Gud velsigne jer i jeres bestræbelser på at gøre det.«[5]

BEHANDLING AF FAMILIEN

»Brødre, behandl jeres koner med venlighed. De er jeres partnere. De er jeres ligemænd i Herrens øjne. I kan ikke indtræde i den højeste grad af det celestiale rige, vor Faders rige, uden dem. Og de kan ikke komme der uden jer. I skal vandre side om side, som livsledsagere, og ære, elske og respektere hinanden. Behandl jeres børn som Guds sønner og døtre. Vær venlig. Elsk dem. Respektér dem. Vejled dem. Undervis dem. Bed for dem. Vis dem vej, så vil Gud velsigne dem og jer.«[6]

DET FORANDREDE LIVS MIRAKEL

»Jeg ser det mirakel, som finder sted i vore medlemmers liv overalt. Denne Kirke er håbets kirke. Dens lære er frelsens lære. Vi er her for at frelse mennesker, at hjælpe dem med deres problemer, bogstaveligt og på en måde, som vil være til opmuntring for dem ... Der findes intet mere tilfredsstillende end at se en, der får styr på sit liv med hjælp fra opmuntrende venner og vender op og ned på det, så det bliver godt og produktivt. Jeg mener, at det er min største glæde.«[7] □

NOTER

1. Fireside i Quito i Ecuador, den 12. august 1997.
2. Regionalkonference i Montevideo i Uruguay, den 10. august 1997.
3. Regionalkonference i Montevideo i Uruguay, den 10. august 1997.
4. Regionalkonference i Asunción i Paraguay, den 10. august 1997.
5. Udtalelse, som er udstillet i montren Fremskridtets pionerer 1997 i Capitolbygningen i Salt Lake City.
6. Regionalkonference i Hamilton i New Zealand, den 11. maj 1997.
7. Spørgetid efter en tale holdt ved Los Angeles World Affairs Council, den 6. marts 1997.

Forskøn Den

De unge fra Nauvoo vil have deres by, *herover*, til at se ud, som den gjorde på Joseph Smiths tid, så den kan leve op til sit navn. De unge mænd og kvinder, *til højre*, gør Den Smukke By klar til jul ved at pynte med ting, som pionererne kunne have brugt.

Det var en bidende kold nat i februar, så kold at Mississippifloden var frosset til, som en blå og hvid landevej. Da floden frøs til, var der ingen flodpramme, ingen færger og ingen både af nogen art. Den tykke is gjorde det muligt at vandre ud på floden, ja, måske endda at gå helt over til den anden bred.

Byen Nauvoo, der ligger fredelig ved bredden af Mississippi, var helt mørk, men fire mennesker bevægede sig stadig omkring, de stod frysende inde på bredden og skulle ud for at se, om isen kunne bære. Ville den være stærk nok til at bære dem? Ville det være muligt at drive et spand heste med vogn over den?

Kayla Walker fulgte i sin fars fodspor, da han nærmede sig floden. Deres ven Tim McCormick begav sig også ud på isen. Selv om Kayla glædede sig til at vandre over isen, var hun også lidt bange. Deres guide Jerry McLeod havde advaret dem om, at hvis de kunne mærke isen give efter

Smukke By

Janet Thomas

FOTO: JED CALL OG JANET THOMAS

Honningkager lavet i 150 år gamle forme udsmykker Stoddards værksted. *Indsat*: De lægger sidste hånd på udsmykningen af juletræet ved besøgscentret i Nauvoo og prøver at få styr på de lange lyskæder.

under deres fødder, så skulle de strække armene ud til siden for at hindre at de røg igennem. »Han sagde, at vi skulle prøve at holde os over isen,« siger Kayla. »Hvis man falder ned under den, trækker strømmen en med ind under isen. Det var ret skræmmende.«

Kayla trådte ud på isen. For nøjagtig 150 år siden den måned, havde de første pionerer, der forlod Nauvoo, krydset den isdækkede Mississippi og forladt deres elskede, smukke by med det hvide tempel på bakken. Kayla, hendes far og en ven havde fået den nødvendige tilladelse til at færdes på isen og rekonstruere pionerernes afrejse.

»Jeg havde tre par bukser, en rullekravetrøje og en sweater på. Og så havde jeg en tyk frakke, en hue, et halstørklæde og handsker på. Jeg havde også to par sokker og et par vandrestøvler på, men jeg frøs alligevel,« mindes Kayla. »Det var minus 30 grader. Det var derfor, at isen var så tyk. Islaget var 45 centimeter tykt. Jeg kunne se flere revner i den, men det eneste man kunne se, var mere is, fordi den var så tyk.

Det var mørkt. Det var glat, men vi holdt et rimeligt tempo. Der lå sne oven på isen, så vi gled lidt. Vi kom gennem nogle glatte områder, hvor jeg havde svært ved at følge med. Men jeg ville ikke give op. Jeg ville hele vejen over. Det tog os 18½ minut.

Bror McLeods kone ventede på os på den anden bred og kørte os hjem. Jeg var glad for at sætte mig ind i den varme bil, hvor der var varm kakao parat til os. Det var spændende at tænke på, at mine forfædre havde taget samme tur. Men de gjorde det i lange kjoler og sammen med deres børn, og nogle af dem var syge. De gjorde det uden at kny, fordi de troede på Kirken. Sikke nogle stærke vidnesbyrd de må have haft! Jeg tror, at jeg var fulgt tøvende med, hvis jeg var blevet bedt om at foretage turen. ›Hvorfor kan jeg ikke bare vente?‹ Bare det at gøre det, som de gjorde for så mange år siden, var med til at styrke mit vidnesbyrd.«

Kayla på 17 er medlem af Nauvoo Ward i Nauvoo Stav i Illinois. Hun og de andre unge i wardet har mindst tusind gange hørt historierne om de pionerer, som byggede deres by. De ved alle sammen, at Nauvoo betyder »Den Smukke By«. Og de kender hver en gade, hvert et hus og så godt som hver en blomst og hvert et græsstrå i byen. For mange af deres tjenesteprojekter og sommerjobs består i at plante de blomster og slå de mange græsstrå. Disse unge er med til at gøre byen smuk igen.

NAUVOO, DEN SMUKKE BY, I DAG

Byen Nauvoo ligger i en bugtning ved Mississippi. Det er en lille by, der er bygget på en bakke over floden, og den har kun knap 1000 indbyggere. I sin storhedstid for 150 år siden havde Nauvoo over 10.000 indbyggere. I dag er gaderne i den gamle del af byen på græssletterne ved Mississippi fyldt med turister. Pionerernes hjem, der var bygget af røde mursten, bliver langsomt genopbygget og restaureret. Når de unge bliver bedt om at være med til at pynte familien Kimballs hjem til jul, er de godt klar over, at det ikke er et af de lokale medlemmers huse. Det er Heber C. Kimballs (1801–1868) hjem, og han var en af Kirkens tidlige ledere.

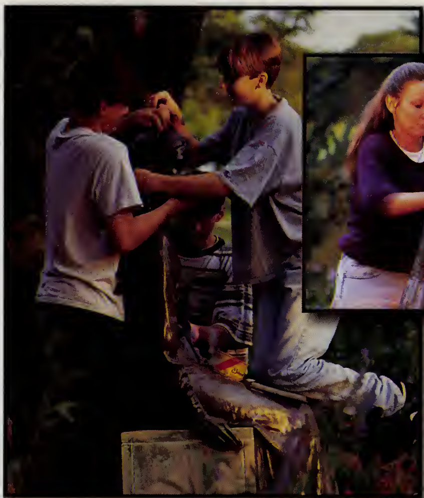
Selv i dag er det let at fornemme de gamle indbyggeres tilstedeværelse og deres glæde ved at bo her. De arbejdede sammen, dyrkede Gud sammen og boede der, hvor profeten Joseph boede, så de kunne se og høre ham ofte.

I PROFETENS NÆRHED

De unge fra Nauvoo kender glæden ved at være i profetens nærhed. De sidste to af Kirkens præsidenter har besøgt Nauvoo. Dustin Powell på 17 siger om præsident Hinckley: »Da profeten kom for at holde tale, lyttede jeg opmærksomt efter. Alle hørte godt efter. Alt var helt stille, så alle kunne høre ham. Jeg synes, at det var fantastisk.«

Trampas Powell på 16 tilføjer: »Det var dejligt at være, hvor han var.«

Når de tjener, er de unge med til at øge den arv af tjenestvillighed, som pionererne efterlod. *Herover*: Statuerne i haven ved besøgscentret renses og poleres. *Modstående side*: Oprydning er et helårsjob for de unge mænd.

ET MONUMENT OVER OFFERVILLIGHED

Alle de unge ville ønske, at en bestemt bygning ikke var blevet ødelagt, da pionererne forlod Nauvoo. De prøver at forestille sig templet på bakken over byen. I dag står der et vandtårn i nærheden af tempelpladsen i Nauvoo, og det kan ses over hele byen. Templets tårn var 10 meter højere end vandtårnet, så det er let at forestille sig, hvor imponerende templet må have set ud oppe på bakken.

Mary Hasek på 17 siger: »Jeg forestiller mig, at templet ligger der. Det ville have set smukt ud.«

»Så ville det have været en større by,« siger Corey Condren på 13. »For mormoner kan lide at bo i en by, hvor der er et tempel i nærheden. Men nu har vi templet i St. Louis, for os ligger det i nærheden.«

»Jeg ville have været ked af det,« siger Kevin Condren på 18, »hvis jeg skulle have forladt templet, sådan som de måtte gøre. Men jeg ville have glædet mig over, at det stod færdigt.«

JOSEPHS BY

De unge sidste dages hellige i Nauvoo deltager også hver sommer i opførelsen af stykket *City of Joseph* (Josephs by). Hilary Hohl på 16 forklarer: »Stykket handler om pionerernes vandring vestpå. Jeg synes, at det er fantastisk. Det forklarer, hvad de måtte igennem.«

Historien forklarer også, hvad pionererne måtte efterlade i det gamle Nauvoo. Sarah Hasek på 15 siger: »Når personerne i stykket taler om de huse, de har bygget, og de ofre, de må yde, kan man den dag i dag se deres huse. Deres ofre ligger her endnu. De forlod ikke deres hjem forgæves.«

SMÅ GODE GERNINGER

Hvis de unge mænd for 150 år siden ville tjene en god sag, kunne de bære vand til de mænd, der arbejdede på templet. Den dag i dag er de unge mænd i Nauvoo optaget af at tjene andre. Hver sommer kommer her tusinder af gæster, så antallet af besøgende i deres ward vokser voldsomt. Hver søndag morgen ankommer de unge mænd til kirkebygningen en time før møderne for at opstille klapstole og forberede 32 nadverbakker.

Det kræver ikke de store evner at stille stole op, men det kræver snilde og omhyggelig planlægning at dele nadveren ud til de mange mennesker, som sidder stuvet sammen i klasseværelser eller ude på gangene. Der er brug for alle diakonerne, lærerne og præsterne til at omdele nadveren. Og de gør det alle med værdighed. »Vi bliver trætte og har lyst til at smide slips og jakker,« siger Mark Hasek på 14, »men vi ved, at folk vil tage hjem til deres egne ward og sige: ›Sådan gjorde drengene i Nauvoo.‹ Vi er gode eksempler.«

Efter møderne flytter de hundredvis af stole udenfor, så de er parat til at blive brugt ved opførelsen af *City of Joseph* i løbet af den kommende uge. De unge mænd

beklager sig spøgefuldt over at skulle stille så mange stole op, da en af pigerne tager ordet og siger: »Vi hjælper altså også til med stolene.«

De unge mænd driller hende: »Ja, drengene har ansvaret for at stille stolene op. Pigerne har ansvaret for at sidde på dem. Alle i hele staven ved, at de kan få fat i Nauvoo Ward, hvis de skal have stillet stole op. Vi har tag på stole.«

De unge piger i Nauvoo har også deres projekter. De sørger for at statuerne ved besøgscentret er rene og skinnende. Det kræver hårdt arbejde at fjerne snavs og polere bronzestatuerne, så de ser flotte ud.

TILBAGEBLIK

Nauvoo er et fredeligt sted, lidt for fredeligt efter nogle teenageres mening. En undtagelse var dengang man indspillede filmen *Legacy* (Arven) for nogle år siden. De fleste af de unge, som bor her, medvirkede i filmen.

»*Legacy* var med til at styrke mit vidnesbyrd,« siger Kyle Walker på 16. »Selve historien handler om mine forfædre. Jeg ved ikke, om jeg kunne have gjort det, som de gjorde.«

Men det havde de unge nok alligevel været villige til. Hvad kunne få dem til at forlade deres dejlige hjem og vandre ud i vildmarken i dag? »Jeg ville gøre det, hvis profeten sagde det,« siger Andrew Kearse.

Skønt mange af de pionerer, som kørte deres vogne ned til floden og ventede på at køre over isen, havde tårer i øjnene, når de kiggede tilbage på den smukke by, kaster de unge fra Nauvoo tit blikket tilbage. Og når de gør det, ser de ikke bare deres smukke by, men hvad der er endnu vigtigere, de ser den arv af tjenstvillighed og offervillighed, som de oprindelige indbyggere efterlod. □

UDVEKSLING AF GAVER

Jill Taylor
ILLUSTRERET AF ROGER MOTZKUS

Anne, Lisa, Paula, Vicki og Joanne* var ikke medlemmer af Kirken, men de syntes at have høje standarder. Og da der ikke var nogen sidste dages hellige piger i det kvarter, hvor min familie flyttede ind, var jeg glad for, at de tog godt imod mig og lod mig være med i deres kreds.

Nogle år senere gik vi ud af grundskolen og kom i realskolen. Og så begyndte alt at ændre sig. Snart begyndte vores samtaler at handle om mode og drenge. Jeg lagde også mærke til, at mine venner begyndte at behandle mig lidt anderledes. Jeg ignorerede det, men det blev værre. Deres indbyrdes hvisken hørte brat op, når jeg dukkede op, og de andre piger var mere sammen med hinanden. Joanne og Vicki begyndte at være meget sammen, og Anne, Lisa og Paula tilbragte meget tid sammen, så jeg var tit alene.

Jeg blev ked af det, da jeg en mandag morgen hørte, at der havde været fest hos Anne om fredagen. »Vi troede, at du havde for travlt,« var undskyldningen for ikke at have inviteret mig. En anden dag skulle vi mødes i parken, men da jeg kom, sagde en af pigerne, at en af de andre var vred på mig, så jeg måtte hellere gå.

De ville godt have min gave, men mig ville de ikke vide af. Nu fik jeg chancen for at give dem en lærestreg.

Så blev det jul, og vi begyndte at planlægge vores sædvanlige gaveudveksling. Vi plejede at trække hinandens navne, men eftersom jeg ikke havde været der, havde en eller anden trukket et navn for mig. Jeg skulle give en gave til Paula. Ingen havde trukket mit navn, og de var sikre på, at jeg havde for travlt til at komme til julefesten, så de bad mig om bare at stille gaven uden for døren.

Jeg kan ikke huske, om jeg var mere såret end vred, men jeg kan huske, at jeg tænkte på, hvordan jeg kunne hævne mig på dem. Efter en del overvejelser slog det mig, at det ville være forkert at hævne mig.

Måske ville det være bedst bare at ignorere dem, tænkte jeg. En tid var jeg besluttet på at ignorere dem og deres fest, indtil det gik op for mig, at hvis jeg ikke gav Paula en gave, ville de måske synes, at det havde været rigtigt af dem at behandle mig dårligt. Så til sidst besluttede jeg at give Paula noget rigtig smukt for at vise, at jeg kunne hæve mig over småligheden og tilgive dem.

Jeg fandt det smukkeste indpakningspapir til en lille skotøjsæske. Jeg valgte omhyggeligt små gaver til »skattekisten«: En smuk parfumeflakon i krystalglas, en lille

* Navnene er ændret.

vase med tørrede blomster og andre tørrede blomster, der var bundet i små buketter i dukkestørrelse.

Den vigtigste del af gaven var de inspirerende digte, som jeg med min bedste håndskrift skrev på smukt brevpapir. Jeg rullede hvert af dem sammen og bandt et bånd om det og lagde dem ned i æsken. Til sidst lagde jeg det papirbeklædte låg på æsken og bandt et matchende bånd om. Jeg gik hen til Annes hus, hvor festen blev afholdt, gav min gave til en eller anden og gik. Jeg følte mig godt tilpas, fordi jeg havde gjort det rette. Og skønt jeg fra den dag ikke mere var sammen med kliken, behandlede de mig ikke dårligt.

Senere kom vi så i gymnasiet. Hvis vi traf hinanden på gangene, hilste vi altid venligt på hinanden, men vi stoppede sjældent op for at snakke. Efter gymnasiet læste jeg videre.

Da jeg kom hjem på juleferie det år, hørte jeg, at den lokale SDH-studenterorganisation havde planlagt en hyggeaften i institutbygningen. Alle, der studerede andetsteds og nu var hjemme på juleferie, var inviteret. Da jeg kom, fik jeg øje på Paula. Hun ventede på mig med tårer i øjnene.

Hun slog armene om mig, og efter et par minutter sagde hun: »Da vi gik ud af gymnasiet, bankede missionærerne på vores dør, og de underviste mig i evangeliet. Jeg blev døbt for et par uger siden, og jeg har deltaget i institut.

Vi var så lede mod dig i skolen, og jeg har haft det så skidt med det. Jeg er ked af det! Jeg blev så glad for den æske, du havde lavet til mig, og jeg har den endnu. Jeg elsker de digte. De er åndelige og smukke, og jeg læser dem igen og igen.«

Jeg havde meget spændende nyt at fortælle mine forældre, da jeg kom hjem den aften! Nogle gange bliver man straks belønnet for at gøre det rette, men andre gange kan der gå flere år. Måske finder vi aldrig ud af det gode, vi har gjort, selvom virkningen af vores gode gerning kan påvirke et helt liv. Jeg er glad for, at jeg ikke gav efter for min vrede for mange år siden og hævnede mig. Jeg er glad for, at jeg den jul for længe siden valgte kærlighedens gave – en skat, som Paula nu har fået endnu større del i. □

Flere år senere fortalte Paula mig med tårer i øjnene, hvad den gave havde betydet for hende. Jeg havde ganske rigtig givet hende en lærestreg – og selv fået en.

BILLEDET ER VENLIGST UDLÅNT AF GLENDA PERRYMAN

Hjerternes læge,
af Greg K. Olsen

»Jeg takker Gud, fordi han gav os sin elskede Søn, verdens Forløser, det lydefri Lam, der blev bragt som offer for hele menneskeheden« (Gordon B. Hinckley, »Tid til taknemlighed,« *Stjernen*, december 1997, s. 5–6).

Tilskyndet af Ånden kom (Simeon) til templet, og da forældrene kom ind med barnet Jesus ... tog han barnet i sine arme og lovpriste Gud: Herre, nu lader du din tjener gå bort med fred ... For mine øjne har set din frelse ... Et lys til åbenbaring for hedninger og en herlighed for dit folk Israel« (Luk 2:27–32).

DANISH

4 02989 92110 7